

เอกสารข่าวสารงานวิจัยและพัฒนา

Research and Development Newsletter

ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๑๑๔ ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

งานวิจัยและพัฒนา

เรื่อง ความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงินและผู้ถือกรรมธรรม์ประกันภัย และนัยต่อการพัฒนาระบบการคุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน

เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับขอบเขตและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร

เรื่อง การพัฒนาตำรับเครื่องสำอางที่มีสารสกัดเปลือกมังคุดเพื่อใช้ในการรักษาสิวและฝ้า

บทความที่น่าสนใจ

เรื่อง การประเมินผลการปฏิบัติงาน (Performance Management)

เรื่อง ประเทศไทยกับการก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

รอบโลกวิจัย

ผักพื้นบ้านไทย

พบปะนักวิจัย

อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย

รอบรู้นอกสภา

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเทคโนโลยี Multi-Touch

ปิดท้ายวิจัย

ตำนานวันวาเลนไทน์

เป็นศูนย์ข้อมูลแห่งการเรียนรู้ ยึดหลักการมาภิบาล
วิชาการนำสมัย จิตใจให้บริการ สนับสนุนสถาบันนิติบัญญัติ

กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

LI RT

เอกสารข่าวสารงานวิจัยและพัฒนา
Research and Development Newsletter
ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๑๑๔
ประจำเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

วัตถุประสงค์

เพื่อเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสาร
ด้านการวิจัยและพัฒนา ซึ่งเป็นการเพิ่มพูนความรู้
ให้แก่บุคคลในวงงานรัฐสภา อันเป็นประโยชน์ต่อ
การปฏิบัติงานด้านนิติบัญญัติ

กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา
สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ถนนประดิพัทธ์ เขตพญาไท
กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๖๗ - ๘
โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๖๒

ที่ปรึกษา

นายจรุ พันธ์เปื้อง
รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
นางวิจิตร วัชรภรณ์
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ

บรรณาธิการบริหาร

นางสาวจิรพรรณ กาญจนอุดม
วิทยาการเชี่ยวชาญ

หัวหน้ากองบรรณาธิการ

นายฐากร จุลินทร

ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ

นางสาวนาเรศลักษณ์ ศิริวรรณ (ฝ่ายบทความ)
นายสิริสุทร กระแสร์สุนทร (ฝ่ายวิจัย)
นางสาวปรียวรรณ สุวรรณสุนย์ (ฝ่ายวิชาการ)

กองบรรณาธิการ

นายจันทมร สีหาบุญลี
นางสาวปิยะวรรณ ปานโต
นางสาววิมลรักษ์ ศานติธรรม
นางสาวอัญชลี จวงจันทร์

ผู้จัดพิมพ์

นางสาวธัญธิดา หาเรือนศรี
นางณัฐชานันท์ หนูทองอินทร์

ฝ่ายเผยแพร่

นางภัคกัญญา มากห้องไทร
นางสาวนวลละออง พรแก้ว

บทบรรณาธิการ

เอกสารข่าวสารงานวิจัยและพัฒนาฉบับนี้เป็นฉบับที่ ๑๑๔ ปีที่ ๑๑ ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ โดยที่เดือนกุมภาพันธ์เป็นเดือนเดียวที่มีระยะเวลา ๒๘ วันหรือ ๒๙ วัน เนื่องจากในสมัยอาณาจักรโรมัน ได้มีการกำหนดปฏิทินไว้อย่างหนึ่งคือ ปฏิทินจูเลียน ที่ให้เดือนกุมภาพันธ์มีระยะเวลา ๒๘ วัน และทุกปีที่ ๔ มีจำนวน ๓๐ วัน แต่เนื่องจากการใช้ระบบปฏิทินดังกล่าวทำให้ระยะเวลา ๑ ปี เท่ากับ ๓๖๕.๒๕ วัน และมีระยะเวลานานกว่าปีฤดูกาลจริงที่โลกโคจรรอบพระอาทิตย์ ในระยะเวลา ๓๖๕.๒๔๒๕ วันอยู่เล็กน้อย จึงจำเป็นต้องปฏิรูปปฏิทินให้เป็นแบบปีปฏิทินเกรกอเรียน โดยถ้ากำหนดให้เดือนกุมภาพันธ์มี ๒๘ วัน จะทำให้ระยะเวลา ๑ ปี น้อยกว่าความจริง ๐.๒๔๒๒๔ วัน แต่ถ้ากำหนดให้เดือนกุมภาพันธ์มี ๒๙ วัน จะทำให้ระยะเวลา ๑ ปี มากกว่าความจริง ๐.๒๔๒๒๔ วัน จึงกำหนดวิธีใหม่ โดยให้เดือนกุมภาพันธ์มี ๒๘ วัน ในระยะเวลา ๓ ปีติดต่อกัน และระยะเวลาที่ขาดไปประมาณ ๐.๗๒ วัน จะไปได้รับการทดแทนในปีที่ ๔ ที่กำหนดให้เดือนกุมภาพันธ์มีระยะเวลา ๒๙ วัน จึงทำให้ระยะเวลาในแต่ละช่วงเวลา ๔ ปีใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุด และกำหนดให้ปีคริสต์ศักราชที่ หารด้วย ๔ ลงตัว เป็นปีที่มีเดือนกุมภาพันธ์ ๒๙ วัน ฉะนั้น ใน พ.ศ. ๒๕๕๕ หรือ ค.ศ. ๒๐๑๒ จึงเป็นปีที่มีเดือนกุมภาพันธ์มี ๒๙ วัน

สำหรับสาระสำคัญของเอกสารข่าวฯ ฉบับนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจคือ บทสรุปรายงานวิจัยเรื่อง **“ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับขอบเขตและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนประจำสภาผู้แทนราษฎร”** โดยรายงานวิจัยดังกล่าวได้ให้ข้อเท็จจริงว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย มีอำนาจทางกฎหมายในการกำหนดให้มีการลงโทษผู้ที่ขัดขืนในการมาให้ถ้อยคำหรือการจัดส่งเอกสาร โดยรัฐสภาประเทศอังกฤษมีอำนาจจะตัดสินใจว่า จะใช้อำนาจลงโทษโดยรัฐสภาอังกฤษเอง หรือจะส่งไปให้ศาลเป็นผู้พิจารณาโทษ ในส่วนของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของสหรัฐอเมริกา มีอำนาจลงโทษผู้ที่ขัดขืนไม่มาตามหมายเรียกโดยให้มีการลงโทษจำคุกและโทษปรับ อย่างไรก็ตาม ในส่วนของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนไทย ก็มีอำนาจตามพระราชบัญญัติคำสั่งเรียกของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนและวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๔ เช่นกัน เพราะมีการกำหนดโทษแก่ผู้ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามอำนาจในการเรียกเอกสารหรือเรียกให้บุคคลใด ๆ มาแถลงข้อเท็จจริง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ บทสรุปรายงานวิจัยเรื่อง **“ความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงินและผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัยและนัยต่อการพัฒนาระบบการคุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน”** มีข้อค้นพบที่สำคัญ คือ ผู้ใช้บริการเงินฝากมากกว่าครึ่งหนึ่งของการสำรวจเชื่อว่า รัฐบาลจะไม่ยอมให้สถาบันการเงินขนาดใหญ่ล้ม แต่ข้อเท็จจริงอาจไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว เนื่องจากได้มีการตราพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นระบบคุ้มครองเงินฝากแบบจำกัดวงเงินไว้แล้ว ดังนั้น ถ้าสถาบันการเงินไม่สามารถประกอบธุรกิจได้แล้ว อาจจะมีการให้สถาบันการเงินปิดกิจการตามสภาพการณ์ที่เป็นจริงและใช้เงินทุนของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก มาจ่ายเงินให้ผู้ฝากเงินในวงเงินสูงสุดไม่เกิน ๑ ล้านบาทต่อ ๑ บัญชีของแต่ละสถาบันการเงิน โดยสภาพบังคับดังกล่าวเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ เป็นต้นไป

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

สารบัญ

หน้า

งานวิจัยและพัฒนา

- เรื่อง ความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงินและผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัย
และนัยต่อการพัฒนาระบบการคุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน
โดย อังคณา ประยูรสินและคณะ
เรียบเรียงโดย ฐาภกร จุลินทร ๑
- เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับขอบเขตและอำนาจหน้าที่
ของคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร
โดย บุญยงค์ จันทร์แสง ๖
เรียบเรียงโดย ปรียวรรณ สุวรรณสุนย์
- เรื่อง การพัฒนาตำรับเครื่องสำอางที่มีสารสกัดเปลือกมังคุด
เพื่อใช้ในการรักษาสิวและฝ้า ๑๒
โดย สุวรรณภา วรรัตน์ และคณะ
เรียบเรียงโดย ปิยะวรรณ ปานโต

บทความที่น่าสนใจ

- เรื่อง การประเมินผลการปฏิบัติงาน (Performance Management)
นารีลักษณ์ ศิริวรรณ ๑๕
- เรื่อง ประเทศไทยกับการก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
อัญชลี จวงจันทร์ ๑๙

รอบโลกวิจัย

- ผักพื้นบ้านไทย
จันทมร สีหาบุญลี ๒๔

รอบรู้นอกสภา

- ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเทคโนโลยี Multi-Touch
สิริสุสร กระแสร์สุนทร ๒๗

พบปะนักวิจัย

- อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย
วิมลรักษ์ ศานติธรรม ๓๓

ปิดท้ายวิจัย

- ตำนานวันวาเลนไทน์
สิริสุสร กระแสร์สุนทร ๔๒

บทสรุปรายงานวิจัย เรื่อง

ความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงินและผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัย และนัยต่อการพัฒนาระบบการคุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน

วิจัยโดย อังคณา ประยูรสินและคณะ

เรียบเรียงโดย...ฐาฎร จุลินทร

แม้ว่าการคุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน เช่น ผู้ฝากเงิน และผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัยจะถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญของระบบการเงิน แต่ในประเทศไทยกลับยังมิได้รับความสนใจมากนัก เนื่องจากภาครัฐและภาคเอกชนได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบการเงินทางด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะในด้านการพัฒนาระบบกำกับดูแลระบบการเงิน ดังจะเห็นได้จากกรณีที่รัฐบาลได้เสนอปรับปรุงกฎหมายการเงินที่สำคัญหลายฉบับในช่วงที่ผ่านมา เช่น กฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน กฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทย และกฎหมายว่าด้วยการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัย ซึ่งถือเป็นการพัฒนาระบบกำกับดูแลภาคการเงินให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ระบบการเงินมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่งส่งผลให้ผลิตภัณฑ์และบริการทางการเงินมีความซับซ้อนและมีความเชื่อมโยงระหว่างกันมากขึ้น ทำให้เกิดความหลากหลายของบริการทางการเงินต่อผู้ใช้บริการทางการเงิน แต่ในขณะเดียวกันความซับซ้อนและความเชื่อมโยงดังกล่าวก็ทำให้ผู้ใช้บริการทางการเงินต้องเผชิญกับความเสี่ยงทางการเงินเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ดังนั้น การพัฒนาของระบบการเงินในระยะต่อไปจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบการคุ้มครองผู้บริโภคผลิตภัณฑ์และบริการทางการเงินที่สอดคล้องกับมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากลในประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในบริการทางการเงินของผู้ใช้บริการ เพื่อให้ผู้ใช้บริการมีวิจารณญาณในการตัดสินใจเลือกใช้บริการทางการเงินมากขึ้น และช่วยยกระดับการพัฒนาของระบบการเงิน โดยจะทำให้สถาบันการเงินและบริษัทประกันภัยให้ความสำคัญต่อการเปิดเผยข้อมูล รวมทั้งส่งเสริมการแข่งขันในระบบการเงินมากขึ้นด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงินและผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัย ซึ่งจะช่วยในการจัดทำนโยบายส่งเสริมความรู้ของผู้ใช้บริการทางการเงินดังกล่าวที่เหมาะสม พร้อมทั้งมีวิจารณ์ญาณในการตัดสินใจเลือกใช้บริการทางการเงิน ส่งเสริมให้เกิดภูมิคุ้มกันต่อตนเอง นอกจากนี้ ยังช่วยยกระดับการพัฒนาของระบบการเงินมากขึ้น โดยจะทำให้สถาบันการเงินและบริษัทประกันภัยให้ความสำคัญต่อการเปิดเผยข้อมูลและช่วยส่งเสริมการแข่งขันในระบบให้มากขึ้น เนื่องจากผู้บริโภคมีความรู้เพิ่มขึ้น

๒. เพื่อศึกษาถึงโครงสร้างการคุ้มครองผู้ฝากเงินและผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัยในต่างประเทศและของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยนำมาประกอบกับข้อมูลการศึกษาในวัตถุประสงค์ข้อ ๑ เพื่อกำหนดรูปแบบการคุ้มครองผู้บริโภคที่เหมาะสมต่อระบบสถาบันการเงินและระบบประกันภัย ซึ่งจะทำให้ประชาชนได้รับการคุ้มครองผู้บริโภคที่ดีพอและสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้สมดุลและยั่งยืน โดยมุ่งหวังให้สถาบันการเงินบริษัทประกันภัย และผู้กำกับดูแลที่เกี่ยวข้องมีการเสริมสร้างธรรมาภิบาลที่ดีขึ้น

๓. เพื่อเป็นแรงกระตุ้นของการให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองผู้ให้บริการทางการเงินในระบบการเงินไทย ซึ่งยังไม่ค่อยได้รับความสนใจเท่าที่ควรอันจะมีผลให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมมากขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยจะศึกษาเฉพาะผู้บริโภคในระบบสถาบันการเงินและระบบประกันภัย โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจ (Survey Data) ที่มีขนาดใหญ่ครอบคลุมผู้ฝากเงินและผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัยในทุก ๆ กลุ่ม โดยจะมีแนวคำถามในด้านต่อไปนี้

- ๑) ความรู้ความเข้าใจถึงผลิตภัณฑ์ทางการเงินต่าง ๆ
- ๒) ความเข้าใจถึงกฎหมายและข้อบังคับในระบบสถาบันการเงินและระบบ
- ๓) ความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่มีต่อการกำกับดูแลในระบบสถาบันการเงินและระบบประกันภัย
- ๔) ความเข้าใจถึงความเสี่ยงของผลิตภัณฑ์ทางการเงิน และความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นต่อระบบสถาบันการเงินและระบบประกันภัยทั้งในแง่ของผลิตภัณฑ์ทางการเงินแต่ละผลิตภัณฑ์และความเสี่ยงที่อาจเกิดต่อระบบการเงินทั้งหมด
- ๕) ความเข้าใจถึงระบบการทำงานของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก

สำหรับขอบเขตการวิจัยตามพื้นที่ ได้มีการแบ่งสภาพทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยเป็น ๕ พื้นที่ รวมทั้งสิ้น ๑๔ จังหวัด และมีรายละเอียดการเลือกจังหวัดในแต่ละพื้นที่เพื่อการศึกษา ดังนี้ คือ

พื้นที่ที่ ๑ กรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งเลือกศึกษาในพื้นที่กรุงเทพฯ จังหวัดนนทบุรี สมุทรปราการ สมุทรสาคร ปทุมธานี และนครปฐม

พื้นที่ที่ ๒ ภาคกลางและภาคตะวันออก ซึ่งเลือกศึกษาในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีและชลบุรี

พื้นที่ที่ ๓ ภาคเหนือ ซึ่งเลือกศึกษาในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่และนครสวรรค์

พื้นที่ที่ ๔ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเลือกศึกษาในพื้นที่จังหวัดขอนแก่นและนครราชสีมา

พื้นที่ที่ ๕ ภาคใต้ ซึ่งเลือกศึกษาในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีและสงขลา

วิธีการศึกษาวิจัย

๑. การออกแบบสอบถามเพื่อสำรวจความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงินและผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัย โดยมีแนวทางการกำหนดคำถามในการสำรวจในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๑.๑ เพศ สถานภาพ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และอื่น ๆ

๑.๒ ความเข้าใจบริการด้านการเงินที่ใช้รวมถึงลักษณะและความเสี่ยง ความถี่ในการติดตามข้อมูล โอกาสที่จะตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางการเงิน วิธีการหลีกเลี่ยงตลอดจนผู้ที่ควรมีหน้าที่ปกป้องผู้ใช้บริการทางการเงินจากการตกเป็นเหยื่อ

๑.๓ พฤติกรรมการใช้บริการ เช่น ประเภทผลิตภัณฑ์ที่ใช้ จำนวนเงิน ระยะเวลาที่ใช้บริการ) และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบและการคุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน เช่น การกำกับดูแล การคุ้มครอง ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ให้บริการ ประสบการณ์ที่เป็นปัญหาและการดำเนินการร้องเรียน และอื่น ๆ

๒. แผนการสุ่มตัวอย่างใช้เป็นแบบ Stratified Two-Stage Sampling โดยมี ๕ พื้นที่ตามพื้นที่ที่กำหนดในขอบเขตการวิจัย ได้กล่าวมาแล้ว สำหรับการเลือกหน่วยตัวอย่างขั้นที่ ๑ และขั้นที่ ๒ เป็นดังนี้ สถาบันการเงิน เป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่ ๑ และผู้มาใช้บริการสถาบันการเงิน ที่อยู่ในวัยทำงาน คือ มีอายุระหว่าง ๑๕ - ๖๕ ปี เป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่ ๒ และมีจำนวนตัวอย่างทั้งหมด ๑,๐๐๐ ตัวอย่าง แผนการสุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ใช้หน่วยตัวอย่างขั้นที่ ๑ เป็นสถาบันการเงิน โดยมีสมมุติฐานว่า ผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัยโดยส่วนใหญ่เป็นผู้ฝากเงินกับสถาบันการเงิน

๓. การใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติช่วยในการหาความสัมพันธ์ของข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการสำรวจ โดยข้อมูลสำหรับแบบจำลองและการวิเคราะห์เบื้องต้นจะมีลักษณะเป็น Cross section ซึ่งเป็นข้อมูลแยกรายบุคคลของกลุ่มผู้ฝากเงินตามแต่ละสถาบันการเงิน และกลุ่มผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัยแต่ละประเภท

๔. การแสวงหาข้อมูลจากข้อมูลต่าง ๆ เช่น เอกสารและบทความวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสถาบันการเงินและธุรกิจประกันภัย เอกสารและบทความวิชาการที่เกี่ยวข้องกับวิธีการพัฒนาแบบจำลองทางเศรษฐมิติ เป็นต้น

ผลการวิจัย

๑. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่ต้องการรับความเสี่ยงจากการใช้บริการทางการเงิน และยังไม่เข้าใจในบริการด้านการเงินอื่น ๆ นอกจากเงินฝากและประกันภัย ซึ่งส่งผลให้ไม่ใช้บริการทางการเงินที่ตนเองไม่เข้าใจ

๒. ผู้ฝากเงินทราบว่า ธนาคารแห่งประเทศไทยคือ หน่วยงานกำกับดูแลสถาบันการเงินและกำหนดให้สถาบันการเงินเปิดเผยข้อมูลที่จำเป็น โดยมีความมั่นใจในการกำกับดูแลสถาบันการเงินในระดับที่ดี แต่มั่นใจในฐานะทางการเงินและบุคลากรของสถาบันการเงินบางแห่งเท่านั้น

๓. ผู้ใช้บริการประกันภัยส่วนใหญ่ไม่ทราบว่า สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมประกอบธุรกิจประกันภัย คือ หน่วยงานกำกับดูแลบริษัทประกันภัย ทั้งนี้ ความมั่นใจต่อประสิทธิภาพในการกำกับดูแลบริษัทประกันภัยอยู่ในระดับที่ดี

๔. ผู้ใช้บริการเงินฝากเกินครึ่งเชื่อว่า รัฐบาลจะไม่ยอมให้สถาบันการเงินขนาดใหญ่ล้ม และการสำรวจของผู้ใช้บริการประกันภัยต่อการล้มของบริษัทประกันภัยก็มีความเชื่อในรูปแบบเดียวกัน กล่าวคือ รัฐบาลจะไม่ให้บริษัทประกันภัยล้ม เนื่องจากเกรงว่าประชาชนจะสูญเสียความเชื่อมั่นต่อระบบการเงิน

๕. ประสบการณ์ในช่วงที่ผ่านมาของผู้ฝากเงินและผู้ถือกรมธรรม์ประกันภัย ส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีปัญหาในการใช้บริการ อย่างไรก็ดี ในกลุ่มผู้ที่ประสบปัญหาในการใช้บริการ ส่วนใหญ่จะไม่ใช้สิทธิร้องเรียน ทั้งนี้มีสาเหตุหลักมาจากการไม่ทราบว่าจะร้องเรียนได้ที่ใด ประกอบกับกระบวนการแก้ไขเรื่องร้องเรียนมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนและใช้เวลานาน

๖. ผู้ตอบแบบสอบถามครึ่งหนึ่งเชื่อว่า ความเป็นไปได้ที่น้อยที่ตนจะเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางการเงิน โดยเห็นว่าบุคคลหลักที่ควรมีหน้าที่ปกป้องผู้ให้บริการทางการเงินจากอาชญากรรมทางการเงิน คือ ผู้ใช้บริการเอง ทั้งนี้ มีวิธีหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อด้วยการตรวจสอบความถูกต้องของรายการทางการเงินเป็นประจำและหลีกเลี่ยงการทำธุรกรรมผ่านโทรศัพท์หรืออินเทอร์เน็ต

๗. การประมาณค่าจากแบบจำลองเศรษฐมิติ แสดงให้เห็นตัวแปรที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงิน โดยความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงินจะเพิ่มขึ้น หากผู้ฝากเงินในกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ชาย มีการติดตามข้อมูลทางการเงินอย่างสม่ำเสมอ มีอายุมากขึ้น และมีการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ในขณะที่ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจองค์กรกำกับและกฎหมายประกันภัยมีน้อยมาก โดยมีเพียงการศึกษาเท่านั้นที่มีผลอย่างมีนัยสำคัญ

๘. จากการสำรวจข้อมูลด้านต่างประเทศ ปรากฏว่าการให้ความรู้ทางการเงินแก่ประชาชนของประเทศที่ไม่มีการตั้งหน่วยงานด้านการคุ้มครองผู้ให้บริการทางการเงินโดยเฉพาะมักจะมีการตั้งผู้รับผิดชอบ เช่น คณะกรรมการร่วม เพื่อวางแผนหรือดำเนินด้านการให้ความรู้ทางการเงินแก่ประชาชนขึ้นมาโดยเฉพาะ สำหรับประเทศที่มีการจัดตั้งหน่วยงานด้านการคุ้มครองผู้ให้บริการทางการเงินโดยเฉพาะอยู่แล้ว ก็จะไม่มีการตั้งหน่วยงานเฉพาะด้านการให้ความรู้ด้านการเงินแยกมาอีก ทั้งนี้ ประเทศส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนการให้ความรู้ทางการเงินอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งทำให้หลายประเทศสามารถยกระดับความรู้ทางการเงินของประชาชนในประเทศได้

ข้อเสนอแนะ

๑. เนื่องจากประเทศไทยมีการแยกหน่วยงานในการกำกับและดูแลสถาบันการเงินตามประเภทของสถาบันการเงิน ในระยะสั้นจึงควรมีคณะกรรมการหรือคณะทำงานร่วมเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคและให้ความรู้ทางการเงินในระดับประเทศโดยให้กระทรวงการคลังเป็นเจ้าภาพหลักร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ เช่น ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง สถาบันการเงิน สมาคมผู้ประกอบการ สมาคมผู้คุ้มครองบริโภค เป็นต้น ในลักษณะเดียวกับประเทศฟิลิปปินส์ซึ่งมีหน่วยงานกำกับสถาบันการเงินแยกกันอยู่หลายหน่วยงานเช่นเดียวกับประเทศไทย ก็มีการจัดตั้งคณะกรรมการที่เรียกว่า Consumer Protection and Education Committee (CPEC)

๒. ในระยะยาว จัดให้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ด้านการให้คุ้มครองผู้ให้บริการทางการเงินโดยเฉพาะ ซึ่งควรมีหน้าที่ให้บริการทั้งด้านการเผยแพร่ข้อมูล ตอบปัญหา และการรับเรื่องร้องเรียน เพื่อเพิ่มความสะดวกให้แก่ประชาชน รวมทั้งให้คำแนะนำหรือข้อเสนอแนะต่อองค์กรกำกับดูแลสถาบันการเงิน

๓. ให้มีการจัดทำแผนแม่บทการให้ความรู้ทางการเงินของประเทศไทย และขยายผลเป็นแผนการให้ความรู้อย่างเป็นรูปธรรมทั้งในประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น

๔ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานในประเทศและนอกประเทศ ในการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางและประสบการณ์ของหน่วยงานต่าง ๆ ในการยกระดับความรู้ทางการเงิน

๕. ส่งเสริมการเผยแพร่ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ ทางการเงินให้มากขึ้น ผ่านช่องทางที่เหมาะสม และเข้าถึงกลุ่มคนได้หลายระดับ ทั้งนี้ แหล่งข้อมูลแต่ละช่องทางอาจเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน เช่น เว็บไซต์มักจะเข้าถึงกลุ่มคนที่มีการศึกษาหรือความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ขณะที่วิทยุและโทรทัศน์จะเข้าถึงประชาชนทั่วไป เป็นต้น

๖. เพิ่มบทบาทของสถาบันการศึกษาในการให้ความรู้ทางการเงินแก่ประชาชน โดยมีการบรรจุความรู้ทางด้านการเงินไว้ในบทเรียนและคู่มือการสอน ตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานแต่ละประเภทเพื่อปรับปรุงกฎระเบียบ กฎหมาย หรือการดำเนินการใดซึ่งมีผลต่อผู้ใช้บริการทางการเงิน

เอกสารอ้างอิง

อังคณา ประยูรสิน และคณะ. (๒๕๕๒). ความรู้ความเข้าใจของผู้ฝากเงินและผู้ถือกรรมธรรม์ประกันภัย และนัยต่อการพัฒนาระบบการคุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน. รายงานวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง.

บทสรุปรายงานวิจัย เรื่อง

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับขอบเขตและอำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร

วิจัยโดย บุญยงค์ จันทร์แสง

เรียบเรียงโดย...ปริยวรรณ สุวรรณสุนัย

ประเทศไทยนั้นนับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาปกครองในระบอบประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภา โดยรัฐสภาไทยที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันมีทั้งระบบสภาเดียวและระบบสองสภา ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ของบ้านเมืองและรัฐธรรมนูญแต่ละฉบับที่กำหนดไว้ ในปัจจุบันประเทศไทยมีรูปแบบและโครงสร้างเป็นระบบสองสภา ประกอบด้วย สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา แต่ละสภามีอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งในแต่ละสภาอาจจะมีองค์กรที่ทำหน้าที่ดำเนินการตามภารกิจที่กำหนดไว้ตามบทบาทขององค์กรนิติบัญญัติหรือรัฐสภาคือ “คณะกรรมการสามัญ” อันมีอำนาจหน้าที่กระทำการพิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา ดังนั้น “คณะกรรมการสามัญ” ในฐานะที่เป็นองค์กรย่อยของรัฐสภา มีหน้าที่ในการช่วยแบ่งเบาภาระของสภา จึงเป็นการแบ่งย่อยขนาดของโครงสร้างของรัฐสภาทั้งในด้านกลไก และบุคลากรซึ่งถือว่ามีความสำคัญ ในบางครั้งโครงสร้างที่ใหญ่โตของรัฐสภาทำให้เกิดความคิดที่หลากหลาย จนกระทั่งหาข้อสรุปไม่ได้ “คณะกรรมการสามัญ” จึงมีส่วนสำคัญในฐานะที่เป็นองค์การย่อยของสภาในการจัดระเบียบและพิจารณาทำความเข้าใจเบื้องต้นก่อนนำเสนอให้แต่ละสภาพิจารณาต่อไป

โดยรวมแล้ว อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสามัญในฐานะที่เป็นกลไกของรัฐสภาในการช่วยปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของรัฐสภา ได้แก่ อำนาจในการติดตาม ตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร หรือการศึกษาประเด็นที่เป็นที่น่าสนใจ และมีผลกระทบต่อสาธารณะ รัฐสภาจะให้อำนาจคณะกรรมการสามัญในการเรียกบุคคลต่าง ๆ เพื่อมาชี้แจง และให้ข้อมูลความคิดเห็นหรือส่งเอกสารที่ต้องการมาให้คณะกรรมการสามัญ หรือจัดทำประชาพิจารณ์เพื่อรวบรวมความคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้อง หรืออำนาจในการพิจารณาร่างกฎหมายทั้งหลายที่เข้าสู่สภา อย่างไรก็ตาม การที่คณะกรรมการสามัญจะมีอำนาจหน้าที่ที่มากน้อยประการใด ขึ้นอยู่กับความแตกต่าง

ทั้งในด้านสถานภาพทางความคิด รวมถึงกฎหมายของแต่ละประเทศ และขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารว่า สามารถที่จะมีบทบาทเหนือฝ่ายนิติบัญญัติในระบบเสียงข้างมากในสภาอย่างน้อยเพียงใด หากจะกล่าวให้ชัดเจนก็คือ ในระบบการเมืองที่มีฝ่ายบริหารมีความเข้มแข็งกว่าฝ่ายนิติบัญญัติ โดยสามารถคุมเสียงข้างมากในสภาได้ ก็จะทำให้รัฐสภาและคณะกรรมการมีบทบาทที่จำกัดไปด้วย สำหรับประเทศไทยในปัจจุบันกิจกรรมต่าง ๆ ของรัฐบาล ได้ทวีมากขึ้น และต้องอาศัยความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านมากขึ้น รัฐสภาโดยเฉพาะสภาผู้แทนราษฎรจึงไม่อาจมีเวลาเพียงพอที่จะดำเนินงานในลักษณะที่จะอำนวยประโยชน์ และมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริงได้ คณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร จึงเป็นองค์กรย่อยที่มีความคล่องตัว และถือเป็นองค์กรหนึ่งของรัฐสภาที่มีความสำคัญยิ่ง

ดังนั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนการปฏิบัติงานของคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร ให้สามารถแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง และเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยในการส่งเสริมให้เกิดดุลยภาพระหว่าง ๓ อำนาจอ ได้แก่ อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ ประเด็นศึกษาในเรื่องปัญหาด้านกฎหมายเกี่ยวกับบทบาท และอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร นับว่ามีความสำคัญยิ่ง แม้ว่าพัฒนาการทางด้านโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการจะมีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย ตามรัฐธรรมนูญแต่ละฉบับ จนมาถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่มีพัฒนาการในแง่กฎหมายการออกคำสั่งเรียกบุคคลหรือเอกสารของคณะกรรมการ แต่ในทางปฏิบัตินั้นยังมีปัญหาและอุปสรรคมากมาย ที่ทำให้คณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถแสดงบทบาทได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลเท่าที่ควร จึงต้องมีการปรับบทบาทของคณะกรรมการโดยการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง อันจะทำให้คณะกรรมการสามารถปฏิบัติงานในการพิจารณากฎหมาย ตรวจสอบติดตามการทำงานของฝ่ายบริหาร หน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ รวมถึงเป็นช่องทางในการพิจารณาเรื่องเดือดร้อนของประชาชนได้อย่างเข้มแข็ง

โดยผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๓๕ และข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งจัดได้ว่าเป็นประเภทคณะกรรมการที่มีความสำคัญที่สุด และเป็นคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งถาวรตามอายุของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งการศึกษาปัญหาทางกฎหมาย เพื่อให้คณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎรได้แสดงบทบาทในฐานะเป็นองค์กรสำคัญของรัฐสภาได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสอดคล้องกับภารกิจหน้าที่อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อศึกษาปัญหาในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติตามที่สภาผู้แทนราษฎรมอบหมายแล้ว รายงานต่อสภา
๒. เพื่อศึกษาปัญหาในการติดตามตรวจสอบงานของรัฐบาลและหน่วยงานของรัฐ
๓. เพื่อศึกษาปัญหาในการกระทำกิจการหรือพิจารณาสอบสวนเรื่องใด ๆ ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาแล้วรายงานต่อสภา โดยศึกษาในส่วนการกล่าวถึงอำนาจในการเรียกเอกสารหรือบุคคลมาชี้แจงต่อคณะกรรมการ

วิธีการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยวิธีศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาเอกสารปฐมภูมิ (Primary Document) ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พร้อมทั้งรายงานการประชุมสภา และรายงานการประชุมคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง และเอกสารทุติยภูมิ (Secondary Document) ได้แก่ บทความทางวิชาการ รายงานวิจัย วิทยานิพนธ์ ตำราทางวิชาการต่าง ๆ ที่มีผู้รวบรวมไว้แล้ว ตลอดจนเอกสารต่าง ๆ ในรูปแบบอื่น รวมทั้งสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์

นอกจากจะได้ศึกษาวิจัยเอกสารดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังอาศัยการสังเกต ฝึาติดตาม (Observation) การดำเนินงานของคณะกรรมการ และการอาศัยทัศนะความคิดเห็นของกรรมการ นักวิชาการต่าง ๆ โดยได้นำมาประกอบเพื่อตอบคำถามของการวิจัยศึกษา (Research Question) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ให้สอดคล้องกับประเด็นที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ภายใต้หลักการ ทฤษฎี และหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย

๑. ปัญหาในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติตามที่สภาผู้แทนราษฎรมอบหมาย แล้วรายงาน

ต่อสภา

ผลการศึกษาพบว่า โดยในข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๑๔ ได้กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเป็นผู้พิจารณาก่อนที่สภาจะรับหลักการ “ก็ได้” โดยใช้ข้อความที่บัญญัติไว้ในวรรคสอง ซึ่งทำให้ตีความไปในทำนองว่าจะมอบหมายให้คณะกรรมการสามัญพิจารณาหรือไม่มอบหมายก็ได้ ซึ่งในความเป็นจริงคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎรมิเคยได้รับการมอบหมายให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติจากสภาเลย ด้วยปัญหาในด้านเทคนิค โดยมีการตั้งคณะกรรมการวิสามัญเป็นผู้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ จึงทำให้คณะกรรมการสามัญถูกลดบทบาทในส่วนนี้ไป ดังนั้น หากมีการกำหนดในข้อบังคับการประชุมโดยมอบหมายให้ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสามัญคณะนั้น ๆ เป็นผู้พิจารณา และกำหนดจำนวนกรรมการไว้ให้แน่นอน น่าจะเป็นการเพิ่มบทบาทให้กับคณะกรรมการสามัญมากขึ้น โดยให้มีคณะกรรมการวิสามัญเป็นผู้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติในเรื่องที่เป็นการเฉพาะจากประเด็นปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว นอกจากจะเป็นการเพิ่มงานให้แก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งต้องทำหน้าที่ทั้งในสภาผู้แทนราษฎร คณะกรรมการสามัญ และยังต้องทำหน้าที่ในคณะกรรมการวิสามัญนั้น ๆ อีก จึงเป็นการบั่นทอนประสิทธิภาพการทำงานของสภาในทางอ้อมด้วยทางหนึ่ง

๒) ปัญหาในการติดตามตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล และหน่วยงานของรัฐ

พบว่า ประเด็นปัญหาในการติดตามตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล และหน่วยงานของรัฐ โดยมีคณะกรรมการเป็นกลไกในการหาข้อมูล ข้อเท็จจริงที่สำคัญในการติดตามตรวจสอบ โดยที่ประเทศไทยปรากฏว่า อำนาจฝ่ายบริหารกับฝ่ายนิติบัญญัติคาบเกี่ยวกันอยู่ โดยที่มีพรรคการเมืองเป็นจุดเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน จึงทำให้การดำเนินงานของฝ่ายนิติบัญญัติ โดยเฉพาะในคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร ไม่มีความเป็นอิสระและการเป็นองค์กรหรือสถาบันที่เข้มแข็งดังเช่น สหรัฐอเมริกา ซึ่งในเรื่องการ

แต่งตั้งคณะกรรมการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓๕ วรรคห้า ที่กำหนดในเรื่องของสัดส่วนตามโควตาของพรรคการเมือง เป็นเหตุทำให้การเมืองเข้าครอบงำการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสามัญได้

ดังนั้น ในส่วนการควบคุมและตรวจสอบการดำเนินงานของฝ่ายบริหารนั้น คณะกรรมการควรจะทำหน้าที่ตรวจสอบฝ่ายบริหารในลักษณะเป็นผู้พิจารณาศึกษาข้อมูล ข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ก่อนนำเสนอเรื่องนั้นต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาและสอบสวนปัญหาต่าง ๆ อย่างทั่วถึง ไม่เฉพาะปัญหาที่ประชาชนให้ความสนใจเท่านั้น ซึ่งแนวทางดังกล่าวจะทำให้การทำหน้าที่ตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหารของสภาผู้แทนราษฎรมีระบบการทำงานอย่างชัดเจน และครอบคลุมทุกประเด็นปัญหา ดังนั้น โดยเป็นการสมควรแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ในมาตรา ๑๓๕ วรรคห้า ควรบัญญัติให้เป็นเอกสิทธิ์ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแต่ละคนในการเข้าปฏิบัติหน้าที่ในคณะกรรมการ เพื่อมิให้เกิดปัญหาในเรื่องการเมืองครอบงำการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสามัญ และเพิ่มความเป็นสถาบันที่มีอิสระมากขึ้น หากกรณีมีปัญหาผู้ลงสมัครเป็นคณะกรรมการหลายคณะซ้ำกัน ควรให้มีการแสดงวิสัยทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนั้น ๆ และเมื่อเหลือจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเท่าใด จึงค่อยเกลี้ยเข้าสู่คณะกรรมการคณะต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้ได้คณะกรรมการที่มีประสพการณ์ตรงกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนั้น ๆ

๓) ปัญหาในการกระทำกิจการหรือพิจารณาสอบสวนเรื่องใด ๆ ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาแล้วรายงานต่อสภา

ในการทำหน้าที่ของคณะกรรมการนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณา และจัดทำรายงานเสนอต่อสภา ดังนั้น รัฐธรรมนูญเกือบทุกประเทศจึงบัญญัติให้คณะกรรมการมีอำนาจในการเรียกบุคคลมาให้ข้อมูล และแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความจำเป็น เพื่อให้การพิจารณาของคณะกรรมการนั้นมีความน่าเชื่อถือและถูกต้อง มีข้อมูลสนับสนุนเพียงพอที่จะเสนอต่อรัฐสภาได้ เช่น คณะกรรมการของประเทศฝรั่งเศส สามารถบังคับให้บุคคลมาให้ถ้อยคำ มาเบิกความ และหากบุคคลใดขัดขืนอาจมีโทษในทางอาญาด้วย คณะกรรมการของประเทศอังกฤษมีอำนาจบังคับให้บุคคลมาให้ถ้อยคำในกรณีที่มีการขัดขืนต่อคำสั่งดังกล่าว รัฐสภาที่มีอำนาจลงโทษผู้นั้นฐานละเมิดอำนาจ โดยรัฐสภามีสิทธิ์ที่จะตัดสินใจว่า จะใช้อำนาจลงโทษโดยตนเองหรือจะส่งไปให้ศาลเป็นผู้พิจารณาลงโทษ สำหรับคณะกรรมการสหรัฐอเมริกา มีอำนาจลงโทษผู้ที่ขัดขืนไม่มาตามหมายเรียก โดยลงโทษจำคุกและโทษปรับ ซึ่งหากถ้าปรากฏว่าเป็นการให้ถ้อยคำเท็จไม่ตรงกับข้อเท็จจริงก็จะมีคามผิดเช่นเดียวกัน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับที่ผ่าน ๆ มา ล้วนกำหนดให้มีบทบัญญัติที่ว่าด้วยอำนาจของคณะกรรมการในการเรียกเอกสารหรือบุคคลมาให้คำชี้แจงแสดงความเห็นปรากฏอยู่ด้วยเสมอ แต่เป็นการบัญญัติไว้อย่างกว้าง ๆ ซึ่งเป็นข้อสังเกตว่า หากกำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่กว้างขวาง และคณะกรรมการเองใช้อำนาจหน้าที่โดยปราศจากความระมัดระวัง อาจทำให้คณะกรรมการมีอำนาจเสมือนเป็นดาบสองคม หมิ่นเหม่ต่อการเข้าไปทำหน้าที่ฝ่ายบริหารหรือข้าราชการเสียเองโดยตรง และในขณะนั้นกลับปรากฏว่า คณะกรรมการไม่มีอำนาจใดที่เป็นรูปธรรมชัดเจนที่จะบังคับให้บุคคลใดส่งเอกสารหรือมาให้ถ้อยคำกับคณะกรรมการให้ถูกต้องได้ ดังนั้น อำนาจในการเรียกเอกสารหรือบุคคลของคณะกรรมการ จึงเป็นอำนาจที่ไม่มีผลบังคับใช้ได้อย่างเป็นรูปธรรมมากนัก สำหรับรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน ได้มีการบัญญัติถึงอำนาจในการเรียกเอกสารหรือบุคคลเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการไต่สวนมาตรา ๑๓๕ วรรคสอง โดยได้ให้อำนาจในการออกกฎหมายเพื่อรองรับการออกคำสั่งเรียกของคณะกรรมการ ด้วยจากสภาพปัญหาตั้งข้างต้น จึงเป็นที่มาของการร่างพระราชบัญญัติคำสั่งเรียกของคณะกรรมการของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา พ.ศ. ซึ่งออกตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๐

การให้มีกฎหมายกำหนดโทษแก่ผู้ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามอำนาจในการเรียกเอกสาร และหนังสือเชิญบุคคลของคณะกรรมการหรือเรียกให้บุคคลใด ๆ มาแถลงข้อเท็จจริง หรือแสดงความคิดเห็นนั้น จะมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย โดยเฉพาะประการที่สำคัญที่สุดคือ ช่วยให้คณะกรรมการเป็นองค์กรสถาบันทางด้านนิติบัญญัติที่สามารถแบ่งเบาภารกิจของสภาได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเป็นการเพิ่มพูนเกียรติของสภา ยืนหยัดความเป็นอิสระจากฝ่ายบริหาร และได้ข้อมูล ข้อเท็จจริง ถูกต้อง ครบถ้วนมากยิ่งขึ้น แต่การใช้อำนาจดังกล่าวนี้ คณะกรรมการควรที่จะต้องตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่อย่างเคร่งครัด และวิธีการใช้อำนาจซึ่งมาจากพระราชบัญญัติคำสั่งเรียกนี้ด้วยเพื่อให้เป็นไปตามหลักอำนาจอธิปไตย การคานอำนาจและตรวจสอบซึ่งกันและกัน (Check and Balance) ระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก

ข้อเสนอแนะ

๑. ในด้านการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติตามที่สภามอบหมายนั้น เนื่องจากคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎรไม่เคยได้รับมอบหมายจากสภาให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ เนื่องจากข้อบังคับการประชุมไม่ได้กำหนดสภาพบังคับให้ชัดเจนว่าจะต้องให้คณะกรรมการสามัญเป็นผู้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติก่อนขึ้นรับหลักการ ซึ่งข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๑๔ เพียงแต่บัญญัติข้อความในวรรคสองว่า “...เพื่อประโยชน์แก่การวินิจฉัยดังกล่าวในวาระหนึ่ง สภาจะให้คณะกรรมการพิจารณาก่อนรับหลักการก็ได้...” ดังนั้น จึงเห็นควรแก้ไขกฎหมายคือ ข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร โดยให้คณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนั้น เพื่อเป็นการถ่วงถ่วงก่อนที่สภาจะรับหลักการเข้าสู่วาระที่หนึ่ง ซึ่งจะเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระงานหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎร และทำให้การพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินั้น รวดเร็ว ละเอียด รอบคอบ มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยไม่เสียเวลามากต่อการพิจารณาในวาระที่สองของสภา ทั้งนี้ เนื่องจากในคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎรมีการแต่งตั้งบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเข้าเป็นที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการ และเลขานุการประจำคณะกรรมการอยู่แล้ว ซึ่งสามารถที่จะช่วยแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ได้

๒. ในด้านการติดตามตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล และหน่วยงานของรัฐนั้น เพื่อให้ฝ่ายนิติบัญญัติถูกรอบงำโดยฝ่ายบริหาร และให้การติดตาม การตรวจสอบฝ่ายบริหารประสบความสำเร็จ มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งให้มีความเป็นอิสระมีความเป็นสถาบันมากขึ้นดังเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาควรแก้ไขบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๕ วรรคห้า ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่กำหนดสัดส่วนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคการเมืองต่าง ๆ ตามโควตาในคณะกรรมการนั้น ควรแก้ไขและเพิ่มข้อความให้เป็น ดังนี้

มาตรา ๑๓๕ วรรคห้า “...กรรมาธิการสามัญซึ่งตั้งจากผู้ซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด ต้องมีจำนวนตามหรือใกล้เคียงกับอัตราส่วนของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของแต่ละพรรคการเมืองหรือกลุ่มพรรคการเมืองที่มีอยู่ในสภาผู้แทนราษฎร และให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแต่ละพรรคการเมืองมีเอกสิทธิ์ในการที่จะเลือกเข้าเป็นกรรมาธิการในคณะกรรมการต่าง ๆ ในสภาผู้แทนราษฎร...”

ซึ่งจากการแก้ไขบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๓๕ วรรคห้า ให้เป็นเอกสิทธิ์ของสมาชิกแต่ละคนในการจะเข้าดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการต่าง ๆ ก็เพื่อให้เป็นการใช้อำนาจในทางนิติบัญญัติ เพื่อตรวจสอบฝ่ายบริหารมีอิสระและประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ถ้าหากในการแต่งตั้งคณะกรรมการมีการกำหนดสัดส่วนของพรรคการเมืองแล้ว ซึ่งพรรคการเมืองที่มีเสียงข้างมากในสภา อาจใช้คณะกรรมการเป็นเครื่องมือในการเอื้อประโยชน์แก่พวกพ้องของตนเอง ดังนั้นในการแก้ไขบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๓๕ วรรคห้านี้ ควรแก้ไขเพื่อให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกคนมีเอกสิทธิ์ในการเข้าเป็นคณะกรรมการใด ๆ ก็ได้ และสำหรับในรายละเอียดต่าง ๆ นั้น ก็ควรนำไปแก้ไขในข้อบังคับการประชุมสภาฯ หากมีการเสนอชื่อเข้าช้กันในคณะกรรมการเดียวกัน ควรให้มีการแสดงวิสัยทัศน์เพื่อเป็นการตรวจสอบว่า บุคคลใดเหมาะสมเข้าดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการนั้น ๆ หรือหากจะให้ลึกลงไปในรายละเอียดก็ควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสรรหาบุคคลเพื่อดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการ โดยดูจากคุณสมบัติต่าง ๆ ของผู้ที่เข้ามาเป็นคณะกรรมการ โดยพิจารณาจากขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนั้น ๆ ซึ่งหากมีการแก้ไขบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและข้อบังคับการประชุมสภาฯ ดังกล่าว ก็จะทำให้คณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร มีความเป็นอำนาจอธิปไตยในทางนิติบัญญัติมากยิ่งขึ้น มีตกเป็นเครื่องมือของกลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่ง และจะทำให้การดำเนินงานของคณะกรรมการตัดขาดจากความเป็นพรรคการเมือง กรรมาธิการทุกคนจะมีเอกสิทธิ์ของแต่ละคนในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถือเป็น การบรรลุต่อเจตนารมณ์ของการตั้งคณะกรรมการต่อไป

เอกสารอ้างอิง

บุญยงค์ จันทร์แสง. (๒๕๕๒). ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับขอบเขตและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร. การศึกษาอิสระ นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บทสรุปรายงานวิจัย เรื่อง

การพัฒนาตำรับเครื่องสำอางที่มีสารสกัดเปลือกมังคุด เพื่อใช้ในการรักษาสิวและฝ้า

วิจัยโดย สุวรรณมา วรรัตน์ และคณะ

เรียบเรียงโดย...ปิยะวรรณ ปานโต

สำหรับแพทย์ผิวหนังทุกคนมีความเห็นตรงกันว่า ปัญหาเรื่องสิวและฝ้า จัดเป็นอันดับต้น ๆ ที่คนไข้มาขอคำปรึกษาจากหมอ ทั้งนี้ สิวและฝ้าเป็นปัญหาทางผิวหนังที่พบได้บ่อยมาก โดยเฉพาะบนใบหน้า ถึงแม้ว่าสิวและฝ้าจะไม่มีอันตรายต่อร่างกาย แต่กลับพบว่ามีผลต่อบุคลิกภาพและสุขภาพจิตอย่างมาก สำหรับครีมที่ใช้รักษาฝ้ามักประกอบด้วยสารหลายชนิด ที่สำคัญคือ ไฮโดรควิโนน กรดวิตามินเอ ซึ่งมีประสิทธิภาพที่ดีในการทำให้ฝ้าจางลง แต่อาจเกิดผลข้างเคียงจากการระคายเคืองได้เช่นกัน โดยเฉพาะทำให้เกิดฝ้าแบบถาวร และผิวหนังลอกแดง (ตัวยาดังกล่าวถูกห้ามใช้แล้ว) ปัจจุบันมีการพัฒนาการรักษาฝ้าโดยใช้สารเคมีอื่น ๆ เช่น กรดโคจิก กรดอะเซติก และสารคอร์ติโคสเตียรอยด์ ซึ่งทำให้ฝ้าจางลงได้ก็จริง แต่เมื่อใช้ไปได้สักพักจะมีฤทธิ์แทรกซ้อน ทำให้เกิดเป็นสิว และผิวหนังบางจางลงจนเห็นเส้นเลือดเป็นร่างแหอยู่ใต้ผิว และมีขนขึ้นบริเวณที่ทายา เนื่องจากฤทธิ์แทรกซ้อนของยา นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้สารป้องกันแดด เป็นการช่วยป้องกันฝ้ามากกว่าการรักษา ผลลัพธ์ที่ใช้รักษาสิวก็นั้น มีส่วนประกอบที่สำคัญเป็นยาปฏิชีวนะ เช่น Clindamycin ซึ่งอาจทำให้เกิดอาการแพ้ได้ ทั้งนี้ได้มีนักวิจัยจากหลาย ๆ สถาบันได้พยายามศึกษาหาวิธีการรักษาสิวและฝ้าจากวิถีธรรมชาติ เพื่อเป็นการลดการใช้สารเคมีให้ได้มากที่สุด

อนึ่ง ประเทศไทยนับว่าเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพแห่งหนึ่งของโลก นอกจากนี้ยังมีพื้นที่ที่อุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ยังมีผักและผลไม้ที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก รวมทั้งยังมีพืชสมุนไพรอยู่มากมาย และได้มีผู้นำมาใช้เป็นส่วนประกอบสำคัญในเครื่องสำอาง เช่น เครื่องสำอางทำให้ผิวขาว รักษาสิวและฝ้า ดังนั้น การศึกษาวิจัยในสมุนไพรและการนำมาพัฒนาจึงมีความสำคัญในการนำเอาสิ่งที่มีอยู่ในประเทศมาใช้เพื่อลดการนำเข้าจากต่างประเทศ และมีความปลอดภัยต่อผู้ใช้ โดยเฉพาะผลไม้ที่มีชื่อว่า “มังคุด” ได้รับการยกย่องให้เป็น

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

“ราชินีแห่งผลไม้” (Queen of Fruits) ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางจากเปลือกมังคุดที่มีความสามารถในการรักษาสิวและฝ้า กระ และรอยต่างดํา โดยจะทำการสกัดสารสำคัญจากเปลือกมังคุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ ครีมรักษาสิวและฝ้าจากสมุนไพรมีรูปแบบนำไปใช้
๒. ศึกษาความคงสภาพของผลิตภัณฑ์และการระคายเคือง

วิธีการศึกษาวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง Experiment Research โดยศึกษาสารสกัดจากเปลือกมังคุดเพื่อนำมาทดสอบฤทธิ์ในการยับยั้งของสารสกัด (Propionibacterium Acnes ซึ่งเป็นเชื้อแบคทีเรียที่ทำให้เกิดสิว) เพื่อนำมาพัฒนาผลิตภัณฑ์สมุนไพรรักษาสิวและทดสอบความคงตัวของผลิตภัณฑ์ และทดสอบการลดของเม็ดสีเมลานินบนผิวของอาสาสมัคร และนำไปทดสอบการทำให้เกิดระคายเคืองผิวหน้าโดยใช้กระดาษ (เป็นกระดาษพันธุพิเศษ ได้ผ่านการดูแลอย่างดี) นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างทดลองในครั้งนี้ โดยวิธีโกนขนออกแล้วทาผลิตภัณฑ์บนผิวหน้าที่กำหนดพื้นที่บริเวณผิวหน้าของกระดาษไว้

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ เป็นการศึกษามังคุด (Mangosteen มีชื่อทางวิทยาศาสตร์คือ (Garcinia Mangostana Linn) จัดอยู่ในวงศ์ Guttiferae) จากการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น พบว่า มังคุดเจริญเติบโตได้ในดินเกือบทุกชนิด แต่ดินที่เหมาะสมควรเป็นดินเหนียวปนทราย ที่มีความอุดมสมบูรณ์สูง สามารถอุ้มน้ำและระบายน้ำได้ดี พื้นที่ที่เหมาะสมต่อการปลูกมังคุดควรมีสภาพภูมิอากาศร้อนและชุ่มชื้นคือ มีอุณหภูมิอยู่ในช่วง ๒๕ – ๓๐ องศาเซลเซียส และมีฝนตกชุกสม่ำเสมอ ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่มีการปลูกมังคุดมากทางภาคใต้ของประเทศไทย

อนึ่ง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงประโยชน์จากสารสำคัญที่มีอยู่ในเปลือกมังคุด (Pericarp) ซึ่งผู้วิจัยได้นำสารที่สกัดจากเปลือกมังคุดนำไป From Complex กับ Polyvinylpyrrolidone (เรียกชื่อย่อว่า PVP เป็นการทำให้เกิดการสกัดสารเชิงซ้อน) ในอัตราส่วน ๑ : ๑ ก่อนนำไปทดสอบฤทธิ์ยับยั้งเอนไซม์ไทโรซิเนส (ทำให้เกิดสิว) เพื่อทำให้การละลายน้ำและบัฟเฟอร์ (สารในมังคุดละลายน้ำยาก ช่วยให้โมเลกุลเกิดการเปลี่ยนแปลงง่าย หรือเปลี่ยนโครงสร้าง ทำให้ละลายในน้ำได้ดี) ของสารสกัด พบว่า มีค่าความเข้มข้นที่สามารถยับยั้งได้ ๕๐% (IC₅₀) โดยมีค่าของสารที่สกัดเท่ากับ ๐.๐๐๐๑๓๔ มิลลิกรัมต่อมิลลิลิตร และ ๐.๐๐๐๐๖๗ มิลลิกรัมต่อมิลลิลิตร ตามลำดับ แสดงว่าสารที่สกัดได้จากเปลือกมังคุดสามารถมีฤทธิ์ลดการเกิดสิวและฝ้าจากการยับยั้งการเกิดเม็ดสี Melamin (เมลามีน) ได้ดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทำการตั้งตำรับเจลสารสกัดเปลือกมังคุด เพื่อให้มีความเข้มข้นมากพอในการยับยั้งเอนไซม์ไทโรซิเนสของผลิตภัณฑ์รักษาฝ้าที่พัฒนาขึ้นโดยใช้สารสกัดเปลือกมังคุดที่ From Complex กับ PVP K๓๐ ทั้งในสภาวะปกติ และในสภาวะเร่ง (Heating – Cooling) และเก็บไว้ที่อุณหภูมิ ๒๕ องศาเซลเซียส (เป็นการตั้งค่ามาตรฐาน) เป็นเวลา ๓๐ วัน ซึ่งพบว่าผลิตภัณฑ์ที่จัดเตรียมขึ้นจากสารที่สกัดจากเปลือกมังคุด ทั้งในสภาวะปกติ และในสภาวะเร่ง มีฤทธิ์ยับยั้งเอนไซม์ไทโรซิเนสได้ดี กรณีที่ผลิตภัณฑ์รักษาฝ้าที่พัฒนาขึ้นโดยใช้

สารสกัดเปลือกมังคุดที่ไม่ได้ From Complex กับ PVP K ๓๐ ซึ่งพบว่า ผลิตภัณฑ์รักษาผิวหนังที่เตรียมขึ้นมีฤทธิ์ยับยั้งเอนไซม์ไทโรซิเนสได้น้อยกว่า และเมื่อทดสอบความคงตัวของเจลสารสกัดเปลือกมังคุดและของเจลสารสกัดเปลือกมังคุดที่ From Complex พบว่าปริมาณ Mangostin (สารในผลมังคุด) ไม่เกิดการเสื่อมสลายหรือเกิดการเสื่อมน้อยมากทางเคมี นอกจากนี้ยังพบว่า ความหนืดของเจลสารสกัดเปลือกมังคุดเมื่อเก็บไว้ที่อุณหภูมิ ๒๕ องศาเซลเซียส ไม่มีความแตกต่างเมื่อเทียบกับเจลที่เตรียมเสร็จใหม่ และเมื่อทำการทดสอบทาเจลสารสกัดเปลือกมังคุดบนผิวหนังบริเวณท้องแขนของอาสาสมัคร ทำให้ค่าสีผิวของอาสาสมัครลดลงตั้งแต่สัปดาห์ที่ ๔ ขึ้นไป และเมื่อทำการทดสอบการระคายเคืองบนผิวหนังกระต่ายไม่พบการระคายเคืองใด ๆ ทั้งการบวมและแดงบนผิวหนังกระต่ายแต่ประการใด แสดงให้เห็นว่าสารที่สกัดจากเปลือกมังคุดมีคุณสมบัติเหมาะสมในการรักษาผิวและฝ้าได้ในระดับหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยควรทำการทดสอบประสิทธิภาพการรักษาผิวในอาสาสมัครเพิ่มเติม เนื่องจากไม่ได้ทำการทดสอบบนใบหน้าอาสาสมัคร

เอกสารอ้างอิง :

สุวรรณา วรัตน์. (๒๕๕๐). การพัฒนาตำรับเครื่องสำอางที่มีสารสกัดเปลือกมังคุดเพื่อใช้ในการรักษาผิวและฝ้า รายงานวิจัย. กรุงเทพฯ : คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (องครักษ์).

บทความที่น่าสนใจ

การประเมินผลการปฏิบัติงาน (Performance Management)

เรียบเรียงโดย...นารีลักษณ์ ศิริวรรณ

การประเมินผลการปฏิบัติงาน คือ การวัดเพื่อให้ทราบผลการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคน นั้นได้ผลเป็นประการใด แล้วนำเอาผลที่วัดได้นั้นมาประเมินค่าว่ามีค่าเป็นอย่างไร เพื่อใช้ประโยชน์ในการ บริหารงานบุคคลให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เช่น เพื่อพิจารณาความดีความชอบ เลื่อนขั้นเงินเดือน ประจำปี หรือเพื่อพัฒนาบุคคล การแจ้งผลการประเมินให้ผู้ถูกประเมินทราบผลการปฏิบัติงานของตนว่ามี ข้อเด่นข้อด้อยอย่างไร เพื่อจะได้ปรับปรุงการทำงานของตนให้ดีขึ้น และผลการประเมินยังจะเป็นเครื่องช่วย พิจารณาหาความต้องการในการฝึกอบรมด้วย

จุดมุ่งหมายของการประเมินผลการปฏิบัติงาน

๑. เพื่อทราบผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ผลการปฏิบัติงานของพนักงานทั้งหมดช่วยให้ ผู้บริหารสามารถตัดสินใจได้ว่าพนักงานคนนั้นมีค่าสมควรให้ปฏิบัติงานต่อในตำแหน่งเดิมหรือมีค่าควรแก่การ ให้ความดีความชอบหรือไม่

๒. เพื่อทราบจุดเด่นจุดด้อยของพนักงาน โดยในผลการปฏิบัติงานผู้ประเมินสามารถระบุจุดเด่น จุดด้อยของพนักงานได้ ทั้งนี้เพื่อนำมาส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของพนักงานและพิจารณามาตรการ แก้ไขปรับปรุงประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพนักงาน

๓. เพื่อทราบคุณสมบัติที่จำเป็นในการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง ผลการปฏิบัติงานแสดงให้เห็นว่า พนักงานผู้นั้นพร้อมที่จะได้รับการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งให้รับผิดชอบสูงขึ้นหรือไม่

๔. เพื่อทราบระดับศักยภาพของพนักงาน การประเมินผลการปฏิบัติงานจะช่วยให้ทราบระดับความสามารถที่แฝงอยู่ของพนักงาน ซึ่งจะนำมาพัฒนาและใช้ประโยชน์ให้ได้อย่างเต็มที่ ทั้งยังช่วยให้วางแผนและพัฒนาแนวอาชีพของพนักงานได้อย่างดีอีกด้วย

๕. เพื่อเสริมสร้างและรักษาความสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างผู้บังคับบัญชากับพนักงาน การปรึกษาหารือกันในการแก้ไขปรับปรุงจุดอ่อนและข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการปฏิบัติงาน การโยกย้ายพนักงานอย่างเหมาะสมและการให้ความดีความชอบ ตลอดจนการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งด้วยความเป็นธรรม โดยการใช้ผลการปฏิบัติงานเป็นหลักในการพิจารณา ย่อมนำมาซึ่งความเข้าใจอันดีระหว่างพนักงานกับผู้บังคับบัญชา

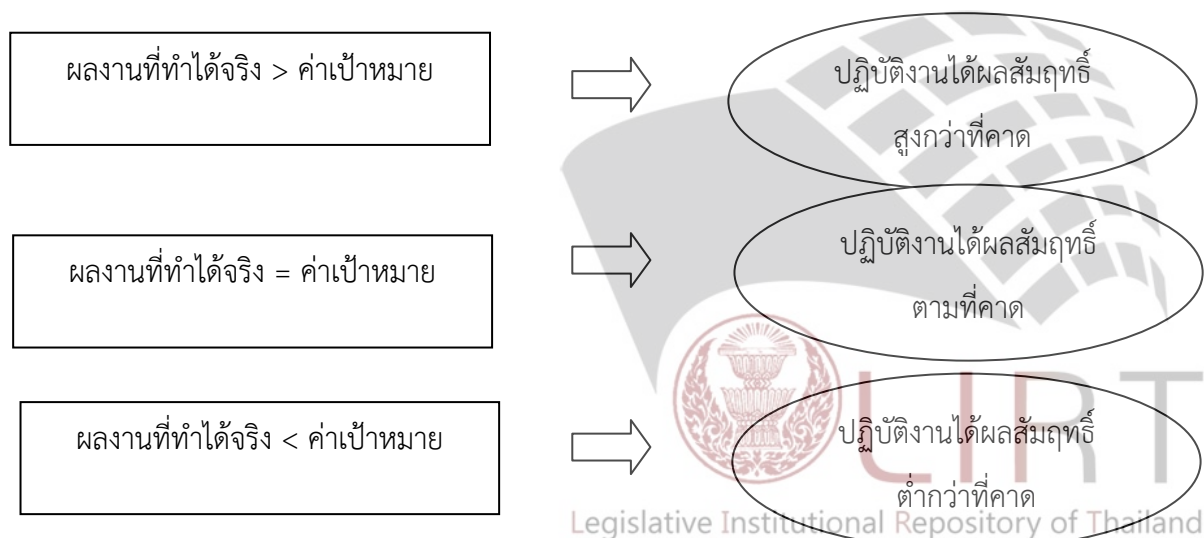
๖. เพื่อเสริมสร้างและรักษาประสิทธิภาพการปฏิบัติงานขององค์กร ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญยิ่ง โดยการนำผลการประเมินไปใช้เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการปฏิบัติงานขององค์กรให้ดีขึ้น และรักษาระดับของผลการปฏิบัติงานให้อยู่ในระดับมาตรฐานที่ต้องการเสมอ

การประเมินผลการปฏิบัติงานของส่วนราชการในเชิงปฏิบัตินั้นให้ความสำคัญกับการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน ซึ่งประกอบด้วย ๕ ส่วนสำคัญ ได้แก่ (๑) แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน (๒) การกำหนดตัวชี้วัดผลงาน (๓) การกำหนดค่าเป้าหมาย (๔) การพิจารณาให้คะแนนการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน และ (๕) การปรับเปลี่ยนตัวชี้วัดผลงานและค่าเป้าหมายในระหว่างรอบการประเมิน

(๑) แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงาน

การประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานเป็นการพิจารณาผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริงในรอบการประเมินว่าเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ทั้งในแง่ปริมาณและคุณภาพของผลงาน โดยผู้ที่ปฏิบัติงานได้ดีกว่าก็ย่อมจะได้คะแนนการประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานที่สูงกว่า

การประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานเริ่มจากการกำหนดตัวชี้วัดผลงานหลัก (Key Performance Indicator หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “KPI”) จากนั้นจึงกำหนดค่าเป้าหมาย (Target) เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการบอกว่าผลการปฏิบัติราชการของผู้ปฏิบัติงาน/ผู้รับการประเมินในแต่ละ KPI นั้นสูงหรือต่ำอย่างไร และเมื่อครบรอบการประเมินแล้วผู้ประเมินแล้วผู้ประเมินจะเปรียบเทียบผลงานที่ผู้รับการประเมินทำได้จริง (Actual Results) กับค่าเป้าหมาย (Target) ที่กำหนดไว้แต่แรก ซึ่งผลการเปรียบเทียบมีได้ ๓ ลักษณะ คือ

(๒) การกำหนดตัวชี้วัดผลงาน

การกำหนดตัวชี้วัดผลงาน (KPI) มีหลายวิธี โดยแต่ละวิธีมีความแตกต่างและเหมาะสมกับลักษณะงานที่จะประเมินต่างกันไป ดังข้อเสนอแนะสำหรับการเลือกวิธีกำหนด KPI ในตารางต่อไปนี้

วิธีการกำหนดตัวชี้วัดผลงาน	เหมาะสมลักษณะงาน
๑. การถ่ายทอดเป้าหมายและตัวชี้วัดผลงานจากบนลงล่าง (Goal Cascading Method)	<ul style="list-style-type: none"> งานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ งานตามแผนปฏิบัติราชการ งานของผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหาร งานตามหน้าที่ความรับผิดชอบหลักของหน่วยงาน
๒. การสอบถามความคาดหวังของผู้รับบริการ (Customer focused Method)	<ul style="list-style-type: none"> งานให้บริการ งานของหน่วยงานสนับสนุน เช่น งานคลัง งานการเจ้าหน้าที่งานธุรการ
๓. การไล่เรียงตามผังการเคลื่อนไหวของงาน (Workflow charting Method)	<ul style="list-style-type: none"> งานที่มีขั้นตอนหลายขั้นตอน และเกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติหลายคนที่อยู่ภายในสำนัก/กองเดียวกัน เช่น การจัดทำวารสารการประชุมและบันทึกประกอบการประชุม

(๓) การกำหนดค่าเป้าหมาย

การกำหนดค่าเป้าหมายเป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติงานร่วมกับผู้บังคับบัญชาหรือผู้ประเมินจะกำหนดร่วมกัน ภายหลังจากได้ข้อสรุปตัวชี้วัดที่จะใช้ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ในรอบการประเมินที่จะถึง โดยทั่วไปตัวชี้วัดหนึ่ง ๆ จะกำหนดค่าเป้าหมายออกเป็น ๕ ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ ๑ คะแนนไปจนถึง ๕ คะแนน

(๔) การประเมินผลสัมฤทธิ์

การประเมินผลสัมฤทธิ์จะเป็นการดำเนินการ ณ ปลายรอบการประเมิน โดยผู้บังคับบัญชาหรือผู้ประเมินจะทำการพิจารณาผลการปฏิบัติราชการที่เกิดขึ้นจริง (Actual Result) เทียบกับค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยสามารถดำเนินการได้ดังนี้

- ทำการรวบรวมข้อมูลผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง โดยนำข้อมูลที่ได้เก็บบันทึกไว้ ข้อมูลสถิติ ตามแต่ตัวชี้วัดมาใช้ในการประเมิน เช่น การสำรวจความพึงพอใจของผู้รับบริการ เป็นต้น ก็ควรที่จะได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลให้แล้วเสร็จ
- ผู้บังคับบัญชาหรือผู้ประเมินทำการประเมิน โดยเทียบผลการปฏิบัติราชการจริงกับค่าเป้าหมาย ดังนี้
 - ถ้าผลการปฏิบัติราชการจริงต่ำกว่าค่าเป้าหมายในระดับ ๑ ให้คะแนนเท่ากับ ๐
 - ถ้าผลการปฏิบัติราชการจริงอยู่ในเกณฑ์ค่าเป้าหมายในระดับ ๑ ให้คะแนนเท่ากับ ๑
 - ถ้าผลการปฏิบัติราชการจริงอยู่ในเกณฑ์ค่าเป้าหมายในระดับ ๒ ให้คะแนนเท่ากับ ๒

- ถ้าผลการปฏิบัติราชการจริงอยู่ในเกณฑ์ค่าเป้าหมายในระดับ ๓ ให้คะแนนเท่ากับ ๓
- ถ้าผลการปฏิบัติราชการจริงอยู่ในเกณฑ์ค่าเป้าหมายในระดับ ๔ ให้คะแนนเท่ากับ ๔
- ถ้าผลการปฏิบัติราชการจริงอยู่ในเกณฑ์ค่าเป้าหมายในระดับ ๕ ให้คะแนนเท่ากับ ๕
- ทำการบันทึกคะแนนผลการประเมินลงในแบบฟอร์ม

(๕) การปรับเปลี่ยนตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายในระหว่างรอบการประเมิน

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย ซึ่งได้กำหนดไว้ต้นรอบการประเมินอาจสามารถปรับเปลี่ยนได้ในระหว่างรอบการประเมิน หากมีการเปลี่ยนแปลงในหน้าที่ความรับผิดชอบหรือมีการเปลี่ยนแปลงในแผนงานภารกิจ หรือแนวนโยบาย รวมถึงสภาวะการณ์เปลี่ยน ทั้งนี้ไม่ควรทำการเปลี่ยนแปลงตัวชี้วัดหรือค่าเป้าหมายใด ๆ หากเป็นกรณีเกิดจากความบกพร่องไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามที่ตกลงกันได้

การประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นการประเมินเพื่อให้ทั้งผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาทราบว่า ผลการปฏิบัติงานเป็นอย่างไร อยู่ในระดับใด เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำคัญประกอบการพิจารณาด้านต่าง ๆ เช่น การให้รางวัลหรือการให้ผลตอบแทนที่เหมาะสม การปรับปรุงผลการปฏิบัติงานและวิธีการทำงาน นอกจากนี้ผลการประเมินการปฏิบัติงานยังชี้ให้เห็นถึงช่องว่างระหว่างเป้าหมายที่ตั้งไว้กับผลการปฏิบัติงานจริงที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญในการหาสาเหตุซึ่งอาจมาจากทั้งระดับบุคคล เช่น สมรรถนะและความรู้ในงานหรือระดับองค์กร เช่น กระบวนการทำงานหรือเครื่องมือที่ช่วยสนับสนุนการปฏิบัติงาน

เอกสารอ้างอิง

Human Resource Management. การประเมินผลการปฏิบัติงาน. [ระบบออนไลน์] สืบค้นได้จาก http://www.personnel/moi.go.th/Site_2.htm. ณ วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๕

สำนักงาน ก.พ. . คู่มือการประเมินผลการปฏิบัติราชการ. [ระบบออนไลน์] สืบค้นได้จาก <http://www.ocsc.go.th> ณ วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๕

บทความที่น่าสนใจ

ประเทศไทยกับการก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เรียบเรียงโดย...อัญชลี จวงจันทร์

การก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ใน พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือในอีก ๓ ปีข้างหน้าของประเทศไทยได้มีประเด็นที่น่าสนใจเกิดขึ้นว่าการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะส่งผลกระทบต่อประเทศไทย ซึ่งได้มีการวิจัยจากฝ่ายวิจัยธุรกิจของธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (ธสน.) ซึ่งพบว่า การเข้าเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีทั้งโอกาสและความท้าทายโดยเริ่มตั้งแต่เป้าหมายหลักของการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนคือ การเป็นตลาดและเป็นฐานการผลิตเดียวกันจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานระหว่างประเทศในอาเซียนอย่างเสรี ซึ่งอาเซียนทั้ง ๑๐ ประเทศจะรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ฉะนั้น การค้าขายสินค้าและบริการแต่ละประเทศสมาชิกจะขยายกว้างขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ คาดว่าการค้าของไทยระหว่างอาเซียนด้วยกันเองจะขยายใหญ่ขึ้น จึงเป็น “ความท้าทาย” ของผู้ประกอบการไทยในเรื่องของตลาดที่มีขนาดใหญ่ขึ้น และการแข่งขันจะรุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันก็จะเป็น “โอกาส” ที่มากขึ้นจากประตูการค้าที่เปิดกว้าง

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในห้าของสมาชิกผู้ก่อตั้งและเป็นจุดกำเนิดของอาเซียน ไทยมีบทบาทอย่างแข็งขันในกิจกรรมของอาเซียน รวมทั้งยังมีส่วนผลักดันให้อาเซียนมีโครงการความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ที่ทันการณ์และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ระหว่างประเทศ อาทิ การจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน การประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก สนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในขณะที่เดียวกันอาเซียนก็มีความสำคัญต่อประเทศไทย โดยนอกจากจะสร้างพันธมิตรและความเป็นปึกแผ่น ตลอดจนเสถียรภาพและสันติภาพในภูมิภาคแล้วยังช่วยเพิ่มอำนาจต่อรองในการเจรจาระหว่างประเทศและร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาข้ามชาติและการพัฒนาขึ้น

พื้นฐานต่าง ๆ อย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนั้น ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมภายในอาเซียน ได้เปิดโอกาสให้มีการขยายตัวด้านการค้าและการลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งนำผลดีมาสู่เศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้น ซึ่งนำผลดีมาสู่เศรษฐกิจของประเทศไทยและของประเทศสมาชิกอาเซียนโดยส่วนร่วม โดยการเป็นสมาชิกอาเซียนส่งผลให้ประเทศไทยได้รับสิทธิพิเศษ คือ (๑) ประเทศไทยได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าด้วยการได้ลดหย่อนอัตราภาษีศุลกากร (๒) ด้านอุตสาหกรรมไทยได้รับสิทธิในการผลิตเกลือหินและโซดาแอช ตัวถังรถยนต์ (๓) ด้านการธนาคาร จัดตั้งบรรษัทการเงินของอาเซียน จัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการประกันภัยแห่งอาเซียน (๔) ด้านการเกษตร การสำรองอาหารเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โครงการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ โครงการปลูกป่า (๕) ด้านการเมือง สมาชิกของอาเซียนช่วยแบ่งเบาภาระของประเทศไทยเกี่ยวกับปัญหาผู้อพยพ (๖) ด้านวัฒนธรรม มีโครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศสมาชิก ทำให้แต่ละประเทศมีความเข้าใจดีต่อกัน ประเทศไทยมีบทบาทเชิงรุกทั้งในแง่การก่อตั้งและการพัฒนาให้อาเซียนเป็นองค์กรที่มีความสำเร็จเพื่อให้เป็นกลไกขับเคลื่อนที่สำคัญของภูมิภาคนี้ ในส่วนของการก่อตั้งไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกผู้ก่อตั้งอาเซียนใน พ.ศ. ๒๕๑๐ ในส่วนของการพัฒนาไทยได้เข้าไปมีบทบาทที่สำคัญดังนี้ (๑) มีส่วนร่วมในกระบวนการสันติภาพในกัมพูชา (๒) การจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน ใน พ.ศ. ๒๕๓๕ (๓) ความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย - แปซิฟิก หรือ ARF - ASEAN Regional Forum ซึ่งเป็นเวทีที่ใช้พูดคุยปัญหาความมั่นคงในภูมิภาค ใน พ.ศ. ๒๕๓๗ (๔) ความริเริ่มเชียงใหม่และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อบรรเทาผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางการเงินในปี พ.ศ. ๒๕๔๐

ส่วนประเด็นเศรษฐกิจอาเซียนได้มีการบรรลุข้อตกลงในการก่อตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) จากการประชุมสุดยอดที่สิงคโปร์ และหลังจากนั้นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ก็ได้กำหนดวิสัยทัศน์อาเซียน ๒๐๒๐ ที่จะให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความมั่นคง มั่งคั่ง และสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ ได้ โดยมุ่งให้เกิดการไหลเวียนอย่างเสรีของสินค้า การบริการ การลงทุน เงินทุน การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการลดปัญหาความยากจน และความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายในปี ๒๐๒๐ (พ.ศ. ๒๕๖๓) พร้อมมุ่งที่จะจัดตั้งให้อาเซียนเป็นตลาดเดียวและเป็นฐานการผลิต โดยจะเริ่มกลไกและมาตรการใหม่ ๆ ในการปฏิบัติตามข้อริเริ่มทางเศรษฐกิจที่มีอยู่แล้ว และให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียน ได้แก่ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนามหรือ CLMV เพื่อลดช่องว่างของระดับการพัฒนาและช่วยให้ประเทศเหล่านี้เข้าร่วมในกระบวนการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือในนโยบายการเงินและเศรษฐกิจมหภาค ตลาดการเงินและตลาดเงินทุน การประกันภัยและภาษีอากร การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม กรอบความร่วมมือด้านกฎหมาย การพัฒนาความร่วมมือด้านการเกษตร พลังงาน การท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการยกระดับการศึกษาและการพัฒนาฝีมือ และในการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน (ASEAN SUMMIT) ครั้งที่ ๔ ปี ๒๕๓๕ (ค.ศ. ๑๙๙๒) ได้เป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงว่าด้วยการส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียน คือ มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในฐานะที่เป็นการผลิตที่สำคัญเพื่อป้อนสินค้าสู่ตลาดโลก โดยอาศัยการเปิดเสรีด้านการค้าและการลดภาษีและอุปสรรคข้อกีดขวางทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษี รวมทั้งการปรับเปลี่ยนโครงสร้างภาษีศุลกากรเพื่อเอื้ออำนวยต่อการค้าเสรีตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ (ค.ศ. ๑๙๙๗) อาเซียนได้เสริมสร้างความแข็งแกร่งของความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการเงิน โดยได้มีการแถลง ASEAN Vision ๒๐๒๐ ซึ่งต่อมาได้กำหนดให้มีการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ภายใน ๒๕๖๓ (ค.ศ. ๒๐๒๐) รวมทั้งได้ริเริ่มการประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาเซียน และความร่วมมือกับประเทศจีน ญี่ปุ่น และเกาหลี

จากความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจในภูมิภาคในช่วงการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ ๑๓ ในปี ๒๕๕๐ ณ ประเทศสิงคโปร์ ผู้นำอาเซียนได้เห็นชอบที่จะให้เร่งลงนามในแผนการดำเนินงานไปสู่การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในช่วงการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน ครั้งที่ ๑๓ ที่สิงคโปร์ ผู้นำอาเซียนยังได้ให้การรับรองกฎบัตรอาเซียน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดตั้งกรอบทางสถาบันและกฎหมายสำหรับอาเซียนในการเป็นองค์กรระหว่างประเทศในภูมิภาค โดยกฎบัตรอาเซียนจะมีผลบังคับใช้หลังประเทศสมาชิกทุกประเทศให้สัตยาบัน

ประเด็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ หลังจากมีการตั้งอาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในปี ๒๕๑๐ ซึ่งมีสมาชิกเริ่มแรกมี ๖ ประเทศ คือ บรูไนดารุสซาลาม อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ภายหลังได้มีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก ๔ ประเทศ คือ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม หรือที่เรียกกันว่า CLMV โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสันติภาพในภูมิภาคอันจะนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และได้มีการรวบรวมเพื่อขยายความร่วมมือและการค้าระหว่างกันให้มากยิ่งขึ้น โดยการจัดทำเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ในปี ๒๕๓๕ และในปี ๒๕๔๖ อาเซียนได้กำหนดทิศทางที่ชัดเจนว่า ความร่วมมือจะต้องเดินทางไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และในปี ๒๕๕๘ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นหนึ่งในสามเสาหลักของประชาคมอาเซียน อีกสองเสาหลัก คือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน และได้มีการจัดทำกฎบัตรอาเซียนเพื่อดำเนินงานไปสู่ประชาคมอาเซียน

เป้าหมายสำคัญของการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) คือ การที่อาเซียนจะรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจภายในปี ๒๕๕๘ (ค.ศ. ๒๐๑๕) อาเซียนได้จัดทำแผนงานในเชิงบูรณาการในด้านเศรษฐกิจต่าง ๆ หรือพิมพ์เขียวเพื่อจัดทำประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีองค์ประกอบสำคัญ ๔ เรื่อง คือ (๑) การเป็นตลาดเดียวและฐานการผลิตร่วมให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรีและการเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างเสรีมากขึ้น (๒) การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจอาเซียนและสร้างความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น นโยบายการแข่งขัน สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายภาษี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงิน การขนส่ง และเทคโนโลยีสารสนเทศ) (๓) การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาคและการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของสมาชิกและลดช่องว่างของระดับการพัฒนาระหว่างสมาชิกเก่าและใหม่ เช่น การสนับสนุนการพัฒนา SMEs (๔) การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกและการรวมกลุ่มเข้ากับประชาคมโลก โดยเน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาค เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรีและการสร้างเครือข่ายในด้านการผลิต เป็นต้น

ผลผูกพันต่อประเทศไทยในการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ การเข้าเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะส่งผลต่อการเปิดเสรีการค้าสินค้าภายใต้ความตกลงการค้าอาเซียน โดยในด้านมาตรการภาษี อาเซียนมีเป้าหมายที่จะต้องดำเนินการยกเลิกภาษีสินค้าสำหรับกลุ่มอาเซียน ๖ ประเทศ ภายในปี ๒๕๕๓ และสมาชิกใหม่ ๔ ประเทศ (CLMV) ภายในปี ๒๕๕๘ ซึ่งไทยได้ดำเนินการเสร็จสิ้นไปแล้วตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ ดังนั้น สามารถกล่าวได้ว่าการรวมตัวกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่ทำให้ไทยต้องลดภาษีสินค้าใด ๆ เพิ่มเติม อีกโดยเฉพาะในกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมในปี ๒๕๕๘ นอกจากนั้นมาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษี อาเซียนได้กำหนดให้ประเทศสมาชิกมีการลดมาตรการ NTMs มาตรการที่ไม่ใช่อากรศุลกากร โดยไทยได้ผูกพันการยกเลิกมาตรการ NTMs ซึ่งส่วนใหญ่เป็นมาตรการโควตาภาษีของสินค้าเกษตร ๓ ชุด โดยต้องยกเลิกมาตรการโควตาในปี ๒๕๕๑ ๒๕๕๒ และ ๒๕๕๓ ในขณะนี้ประเทศไทยได้ดำเนินการ

เรียบร้อยแล้ว ในด้านการเปิดเสรีทางการค้าบริการ โดยเพิ่มสัดส่วนการถือหุ้นของนักลงทุนอาเซียนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ในสาขาบริการที่สำคัญ ได้แก่ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาสุขภาพและสาขาการท่องเที่ยว ภายในปี ๒๕๕๖ ในสาขาโลจิสติกส์และภายในปี ๒๕๕๘ ในสาขาบริการอื่น ๆ ทุกสาขา นอกจากนั้นยังเป็นการเปิดเสรีการลงทุน ในสาขาอุตสาหกรรมที่ตกลงกัน และการให้การปฏิบัติเยี่ยงคนในชาติ การเปิดเสรีด้านเงินทุนเคลื่อนย้าย จะเปิดเสรียิ่งขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยให้สมาชิกมีมาตรการปกป้องที่เพียงพอเพื่อรองรับผลกระทบ การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมืออย่างเสรี โดยให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของแต่ละประเทศ การดำเนินการตามความร่วมมือรายสาขาอื่น ๆ เช่น ความร่วมมือด้านเหมืองแร่ ความร่วมมือด้าน SMEs การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (คมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศ พลังงาน) เป็นต้น

ความเกี่ยวข้องและบทบาทของกระทรวงอุตสาหกรรมในบริบทของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ซึ่งมีประเด็นสำคัญดังนี้

๑. สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้เข้าร่วมในการเจรจา/เสนอแนะท่าทีเพื่อกำหนดระยะเวลาในการลดภาษีและกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าที่เหมาะสมในการเปิดเสรีสินค้าอุตสาหกรรม รวมทั้งเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินโครงการความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมของอาเซียน เพื่อเพิ่มศักยภาพในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมของอาเซียนและสนับสนุนการแบ่งผลิตและการใช้วัตถุดิบในภูมิภาค

๒. สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) เป็นหน่วยงานหลักของฝ่ายไทยซึ่งรับผิดชอบในการอำนวยความสะดวกด้านการค้า ลดอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน

๓. กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กพร.) รับผิดชอบความร่วมมือด้านแร่ธาตุของอาเซียน

๔. สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) เป็นผู้แทนไทยเข้าร่วมกำหนดแผนงานความร่วมมือและดำเนินงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของอาเซียน

ผลกระทบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและการปรับตัวของอุตสาหกรรมไทย

ผลกระทบเชิงบวก การลดและยกเลิกมาตรการภาษีในปี ๒๕๕๓ เป็นร้อยละ ๐ ทั้งหมดยกเว้นรายการสินค้าอ่อนไหวและอ่อนไหวมากของกลุ่มอาเซียน ๖ รวมทั้งประเทศไทย และในปี ๒๕๕๘ สำหรับกลุ่มประเทศกัมพูชา ลาว พม่า เวียดนาม (CLMV) เป็นอุปสรรคทางการค้า และส่งเสริมให้อาเซียนเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่ เป็นการเพิ่มโอกาสในการส่งออกของไทย โดยตลอดอาเซียนเป็นตลาดส่งออกอันดับ ๑ ของไทย ทั้งนี้ ต้นทุนในการผลิตของไทยต่ำลง เนื่องจากสามารถนำเข้าวัตถุดิบและสินค้าขั้นกลางที่ใช้ในการผลิตได้ในราคาที่ถูกลง รวมทั้งเป็นการสร้างเสริมโอกาสการลงทุนเมื่อประกาศอาเซียนมีการเคลื่อนย้ายเงินทุนได้เสรีมากยิ่งขึ้น และเพิ่มพูนขีดความสามารถของผู้ประกอบการไทย เมื่อมีการใช้ทรัพยากรการผลิตร่วมกันหรือเป็นพันธมิตรทางธุรกิจร่วมกับอาเซียนอื่น ๆ เพื่อเพิ่มอำนาจการต่อรองของไทยในเวทีการค้าโลก

ผลกระทบเชิงลบ สินค้าของประเทศอาเซียนอื่นเข้าสู่ตลาดไทยได้โดยไม่มีภาระภาษี ทำให้ผู้ประกอบการไทยต้องแข่งขันมากขึ้น แต่ที่ผ่านมาไทยกลับมีมูลค่าส่งออกไปยังอาเซียนสูงกว่าการนำเข้าจากอาเซียน

ในด้านการลงทุน หากประเทศไทยไม่มีการพัฒนาปัจจัยพื้นฐาน (Infrastructure) ประสิทธิภาพการผลิตของแรงงาน (Labor productivity) และไม่มีการปรับปรุงกฎหมายให้มีความทันสมัยไม่เป็นอุปสรรคต่อนักลงทุน อาจทำให้มีการย้ายฐานการผลิตจากประเทศไทยไปยังประเทศอื่น ๆ ใน ASEAN ที่เหมาะสมกว่า

การเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี อาจทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของแรงงานฝีมือของไทยไปประเทศที่ให้ค่าตอบแทนสูงกว่า เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และบรูไน และต้องจ้างแรงงานต่างด้าวจากประเทศที่ค่าแรงถูกกว่าเข้ามา อาจก่อปัญหาด้านสังคม และเนื่องจากทิศทางนโยบายของไทยคือ การเป็น “รัฐวิสาหกิจ” ทำให้งบประมาณของรัฐส่วนหนึ่งจะไปเป็นสวัสดิการของแรงงานต่างด้าว

ตลาดสินค้าในประเทศ (Domestic Market) หากตลาดภายในของไทยยังไม่มีกลไกในการป้องกันไม่ให้สินค้าคุณภาพต่ำกว่าที่ผลิตในประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นเข้ามาขายในประเทศมากขึ้น จะทำให้นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทยที่มีเป้าหมายในการพัฒนาในอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพสูงขึ้นอาจเกิดปัญหาอุปสรรคได้ เนื่องจากไม่มีตลาดภายในประเทศรองรับ รวมทั้งอาจส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการไทยในการพัฒนาขีดความสามารถในการผลิตได้

ดังนั้น ภาคอุตสาหกรรมไทยจำเป็นต้องมีการปรับตัวดังนี้

๑. การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต ทั้งในด้านแรงงาน เทคโนโลยี รวมทั้งการเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการในตลาดโลก เพื่อที่จะสามารถแข่งขันได้
๒. การเตรียมความพร้อมด้านสาธารณูปโภคและระบบโลจิสติกส์เพื่อรองรับการลงทุนจากต่างประเทศ
๓. หาดตลาดส่งออก ปรับปรุงการผลิตให้สามารถปฏิบัติตามกฎถิ่นกำเนิดสินค้าของอาเซียนได้ รวมถึงการบริหารจัดการ การจัดหาวัตถุดิบราคาถูกและมีคุณภาพดีในภูมิภาค
๔. การปรับปรุงโครงสร้างภาษีของไทยทั้งระบบเพื่อให้เอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการไทย
๕. ส่งเสริมให้เกิดเครือข่ายการผลิต (Production Network) เพื่อให้สามารถสร้าง Economy of Scale เพื่อให้สามารถแข่งขันได้ในระดับโลก
๖. ปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการผลิตการลงทุนในภาคอุตสาหกรรม
๗. มีกลไกที่ก่อให้เกิดความเสมอภาคในการเข้าสู่ตลาดภายในประเทศอย่างเป็นรูปธรรม

เอกสารอ้างอิง

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. สืบค้นได้จาก www.baanjomay.com วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕

อาเซียนกับประเทศไทย. สืบค้นได้จาก www.aseanthailand.org/index.php วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๕

รอบโลกวิจัย

“ผักพื้นบ้านไทย”

โดย...จันทรมร สีหาบุญลือ

อาหารจัดเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ อาหารก็ยังเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกสังคมได้แสดงให้เห็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป ตามลักษณะภูมิประเทศหรือภูมิศาสตร์ของสังคมนั้น วัฒนธรรมการบริโภคอาหารของมนุษย์สามารถสื่อให้เข้าใจถึงพื้นฐานทางสังคมได้เช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากวัฒนธรรมบริโภคของชาวตะวันตกและชาวตะวันออก ซึ่งมีความแตกต่างอยู่ค่อนข้างมาก แต่ยุคโลกาภิวัตน์นี้ รูปแบบการบริโภคอาหารมีการผสมผสานกันมากขึ้น ทั้งนี้สืบเนื่องจากการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและอิทธิพลของยุคข่าวสารข้อมูล ประกอบกับการนำอาหารเหล่านั้นมาเป็นสินค้าเพื่อตอบสนองต่อระบบทุนนิยมและดำเนินการในรูปแบบของสินค้าอุตสาหกรรมมากขึ้น เพื่อให้ทันต่อความต้องการบริโภคของคนในยุคปัจจุบันที่ต้องการความรวดเร็ว ทันสมัย มีรูปแบบที่ชวนรับประทาน สังคมไทยในยุคปัจจุบันก็ตกอยู่ภายใต้วัฒนธรรมการบริโภคอาหารดังกล่าวนี้เช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่พบว่า สังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นสังคมเมืองที่ทำให้วิถีชีวิตและพฤติกรรมกรรมการบริโภคเปลี่ยนจากเดิม โดยระบุว่า คนส่วนใหญ่บริโภคอาหารสำเร็จรูป เช่น กับข้าวถุง อาหารจานด่วนแบบตะวันตก อาหารกึ่งสำเร็จรูป รวมถึงขนมกรุบกรอบ ขณะที่ผลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติพบอีกว่า การบริโภคอาหารจานด่วน มีประชาชนบริโภคร้อยละ ๑๕ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีอายุระหว่าง ๖ ถึง ๒๔ ปี นอกจากนี้ คนไทยยังนิยมบริโภคบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป รวม ๒.๒ พันล้านซองต่อปี คิดเป็นอัตราเฉลี่ยการบริโภคของคนไทย ๓๕ ซอง/คน/ปี ซึ่งสูงกว่าอัตราเฉลี่ยของโลกที่ ๒๓.๗ ซอง/คน/ปี

รูปแบบและพฤติกรรมกรรมการบริโภคอาหารดังกล่าว ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนทั้งจากการปนเปื้อนจุลินทรีย์ในอาหารถุง ซึ่งผลศึกษาพบการปนเปื้อนจุลินทรีย์ถึงร้อยละ ๕๗ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

ไว้ถึงร้อยละ ๓๐ ส่งผลต่อการเจ็บป่วย เช่น ท้องร่วง อาหารเป็นพิษ เป็นต้น นอกจากนี้อาหารเหล่านี้ยังส่งผลต่อสุขภาพของประชาชน เช่น ทำให้เกิดภาวะโรคอ้วน ความดันโลหิตสูง ไขมันอุดตันในเส้นเลือด เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสหรัฐอเมริกาที่พบว่า อาหารขยะ (Junk Food) หรือประเภทอาหารจานด่วน มีไขมันชนิดร้าย คือ ทรานส์ แพต ปนเปื้อนอยู่จากกระบวนการแปรรูป ซึ่งเป็นอาหารประเภททอดทั้งหลาย กระบวนการทางเคมีของไขมันชนิดนี้ จะส่งสัญญาณผิด ๆ ไปยังสมองและลดขีดความสามารถในการควบคุมอยากอาหาร และลดทอนความสามารถของสมอง ทำให้รู้สึกหิวอยู่ตลอดเวลาและทำให้ต้องเพิ่มปริมาณการรับประทานอาหารมากขึ้น และจะทำให้เกิดปัญหาด้านสุขภาพต่อมาในภายหลัง เช่น คอเลสเตอรอลสูง โรคอ้วน และเบาหวาน อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ยังมีข้อจำกัดอยู่ค่อนข้างมาก มีความจำเป็นที่จะต้องขยายผลการศึกษาต่อไปในอนาคต

แม้การบริโภคอาหารขยะเหล่านี้จะส่งผลร้ายต่อสุขภาพค่อนข้างมาก แต่สำหรับประเทศไทย นับว่าโชคดีที่มีวัฒนธรรมการบริโภคอาหาร ซึ่งรับประทานในชีวิตประจำวันที่ประกอบไปด้วย พืช ผัก อาหารที่เป็นพืชสมุนไพร ทั้งนี้ จากการเปิดเผยผลวิจัยของกระทรวงสาธารณสุขพบว่า ผักพื้นบ้านของไทยมีคุณค่าเอนกอนันต์ มีสารหลายชนิดสามารถป้องกันโรคมะเร็ง และชะลอความชราได้

ขณะนี้พืชผักสมุนไพรพื้นบ้านของไทยหลายชนิด ที่สามารถใช้เป็นยาและเป็นอาหารได้ เช่น สะเดา ผักแพว กะเพรา ซึ่งถือเป็นประโยชน์อาหารไทยยกกำลัง ๒ ซึ่งมีลักษณะพิเศษต่างจากอาหารชาติอื่น สำนักโภชนาการ กรมอนามัย ทำการศึกษาวิจัยหาคุณค่าของผักพื้นบ้านที่คนไทยทั้ง ๔ ภาค นิยมกินกันอยู่ทั่วไป ทั้งดอก ใบ ยอดอ่อน ผัก ผล หัว และราก เพื่อเผยแพร่สรรพคุณและส่งเสริมให้มีการนำมาเป็นอาหารบำรุงสุขภาพในปี ๒๕๕๕ เพิ่มภูมิต้านทานโรค และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดได้เผยแพร่ส่งเสริมประชาชนใช้บริโภคและให้โรงพยาบาลในสังกัดของกระทรวงสาธารณสุข และนำมาปรุงเป็นอาหารของผู้ป่วยเพื่อเป็นตัวอย่างให้กับประชาชน เมื่อออกจากโรงพยาบาลสามารถนำไปทำกินเองที่บ้านได้

ประเทศไทยมีผักพื้นบ้านมากกว่า ๓๐๐ ชนิด ส่วนใหญ่จะขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น ริมห้วย หนอง คลอง บึง และป่าเขา ในการศึกษาผักพื้นบ้านในปี ๒๕๕๔ นี้ กรมอนามัยได้เก็บตัวอย่างผักพื้นบ้าน รวม ๔๕ ชนิด จาก ๔ ภาค ประกอบด้วย ภาคกลาง ๑๒ ชนิด ภาคเหนือ ๖ ชนิด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๕ ชนิด และภาคใต้ ๒๒ ชนิด โดยศึกษาปริมาณสารอาหารที่มีความสำคัญต่อร่างกาย ๙ ชนิด ได้แก่ ๑) พลังงาน ๒) โปรตีน ๓) ไขมัน ๔) คาร์โบไฮเดรต ๕) เบต้าแคโรทีน ๖) วิตามินซี ๗) โยอาหาร ๘) ธาตุเหล็ก และ ๙) แคลเซียม

ผลการศึกษาเมื่อเปรียบเทียบน้ำหนักทุก ๑๐๐ กรัมเท่ากัน พบว่าผักพื้นบ้านของไทยทุกชนิดให้ พลังงาน โปรตีน ไขมัน และคาร์โบไฮเดรตน้อยมาก จึงกล่าวได้ว่าผักเหล่านี้กินแล้วไม่ให้อ้วน ผักที่มีแคลเซียมสูงที่สุด ๑๐ อันดับ ได้แก่ ๑) หมาน้อย มี ๔๒๓ มิลลิกรัม ๒) ผักแพว มี ๓๙๐ มิลลิกรัม ๓) ยอดสะเดา มี ๓๘๔ มิลลิกรัม ๔) กะเพราขาว มี ๒๒๑ มิลลิกรัม ๕) ใบขี้เหล็ก มี ๑๕๖ มิลลิกรัม ๖) ใบเหลียง มี ๑๕๑ มิลลิกรัม ๗) ยอดมะยม มี ๑๔๗ มิลลิกรัม ๘) ผักเส้า มี ๑๔๒ มิลลิกรัม ๙) ดอกผักฮ้วน มี ๑๑๓ มิลลิกรัม และ ๑๐) ผักมะม มี ๑๑๒ มิลลิกรัม โดยแคลเซียมมีบทบาทหลักคือ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของกระดูก และป้องกันโรคกระดูกพรุนช่วยในการทำงานของระบบประสาท กล้ามเนื้อ หัวใจ และหลอดเลือด นอกจากนี้ ยังช่วยในการแข็งตัวของเลือดและควบคุมการหลั่งของฮอร์โมนบางชนิด

ผักที่มีธาตุเหล็กสูงสุด ๕ อันดับแรก ได้แก่ ๑) ใบกะเพราแดง มี ๑๕ มิลลิกรัม ๒) ผักเม็ก มี ๑๒ มิลลิกรัม ๓) ใบขี้เหล็ก มี ๖ มิลลิกรัม ๔) ใบสะเดา มี ๕ มิลลิกรัม และ ๕) ผักแพว มี ๓ มิลลิกรัม ส่วนธาตุเหล็กเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างฮีโมโกลบินในเม็ดเลือดแดง เพื่อนำออกซิเจนไปเลี้ยงเซลล์ต่าง ๆ ในร่างกาย และมีบทบาทในด้านพัฒนาการและการเรียนรู้สมรรถภาพในการทำงานสร้างภูมิคุ้มกันต้านทานโรค และเกี่ยวข้องกับการเจริญพันธุ์ธาตุเหล็ก จะถูกดูดซึมได้ดีต้องรับประทานอาหารที่มีวิตามินซีควบคู่ด้วย

ผักที่มีใยอาหารสูง ๑๐ อันดับ ได้แก่ ๑) ยอดมันปู มี ๑๖.๗ กรัม ๒) ยอดหมุข มี ๑๔.๒ กรัม ๓) ยอดสะเดา มี ๑๒.๒ กรัม ๔) เนียงรอก มี ๑๑.๒ กรัม ๕) ดอกขี้เหล็ก ๙.๘ กรัม ๖) ผักแพว ๙.๗ กรัม ๗) ยอดมะยม ๙.๔ กรัม ๘) ใบเหลียง ๘.๘ กรัม ๙) หมากรอก ๗.๗ กรัม และ ๑๐) ผักเฒ่า มี ๗.๑ กรัม ซึ่งใยอาหารในผัก ทำให้ร่างกายขับถ่ายอุจจาระได้เร็วขึ้น ท้องไม่ผูก ช่วยป้องกันโรคมะเร็งลำไส้ใหญ่ และทำให้การดูดซึมน้ำตาลเข้าสู่กระแสเลือดช้าลง ส่งผลให้ลดระดับการใช้อินซูลิน นอกจากนี้ ใยอาหารบางชนิดยังช่วยลดระดับคอเลสเตอรอลซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรคหัวใจและหลอดเลือด

สำหรับผักที่มีเบต้าแคโรทีนสูง ๑๐ อันดับ ได้แก่ ๑) ยอดลำปะสี มี ๑๕,๑๕๗ ไมโครกรัม ๒) ผักมะมะ มี ๙,๑๐๒ ไมโครกรัม ๓) ยอดกะทกรก มี ๘,๔๙๘ ไมโครกรัม ๔) ใบกะเพราแดง มี ๗,๘๗๕ ไมโครกรัม ๕) ยี่ห่วย มี ๗,๔๐๘ ไมโครกรัม ๖) หมาน้อย มี ๖,๕๗๗ ไมโครกรัม ๗) ผักเจียงดา มี ๕,๙๐๕ ไมโครกรัม ๘) ยอดมันปู มี ๕,๖๔๖ ไมโครกรัม ๙) ยอดหมุข มี ๕,๓๙๐ ไมโครกรัม และ ๑๐) ผักหวาน มี ๔,๘๒๓ ไมโครกรัม

ส่วนผักที่มีวิตามินซีสูง ๑๐ อันดับ ได้แก่ ๑) ดอกขี้เหล็ก มี ๔๘๔ มิลลิกรัม ๒) ดอกผักฮ้วน มี ๔๗๒ มิลลิกรัม ๓) ยอดผักฮ้วน มี ๓๕๑ มิลลิกรัม ๔) ผักมะรุม มี ๒๖๒ มิลลิกรัม ๕) ยอดสะเดา มี ๑๙๔ มิลลิกรัม ๖) ผักเจียงดา มี ๑๕๓ มิลลิกรัม ๗) ดอกสะเดา มี ๑๒๓ มิลลิกรัม ๘) ผักแพว มี ๑๑๕ มิลลิกรัม ๙) ผักหวาน มี ๑๐๗ มิลลิกรัม และ ๑๐) ยอดกะทกรก มี ๘๖ มิลลิกรัม โดยทั้งเบต้าแคโรทีนและวิตามินซี เป็นสารอาหารที่มีฤทธิ์ต้านอนุมูลอิสระ ช่วยป้องกันโรคมะเร็ง โรคหัวใจ ลดการอักเสบ เสริมสร้างภูมิคุ้มกันต้านทานโรคในร่างกาย ทำให้ร่างกายแก่ชราช้าลงด้วย

เมื่อรู้คุณค่าของพืชผักสมุนไพรของไทยที่มีทั้งคุณประโยชน์ทางยาและใช้นำมาประกอบเป็นอาหารแล้ว ถึงเวลาหรือยังที่ประชาชนคนไทยจะหันมาใส่ใจต่อสุขภาพของตนเอง ด้วยการงดอาหารประเภทจังก์ฟู้ดหรืออาหารจานด่วน หันกลับมาปรุงอาหารรับประทานเอง จะได้ทั้งสุขภาพที่ดีและสัมพันธภาพของคนในครอบครัว เช่นดังอดีตที่บรรพชนของไทยได้สร้างสรรค์และคิดค้นยาและอาหารจากพืชผักสมุนไพรเอาไว้

เอกสารอ้างอิง

“ถุงแดง : อาหารขยะ” (๒๕๕๔, ๕ กันยายน) ข่าวสด. (Th)

“ผลศึกษาชี้กินจังก์ฟู้ดทำลายถึงสมอง” (๒๕๕๕, ๗ มกราคม) เว็บไซต์ กรุงเทพธุรกิจออนไลน์ (Th)

<http://www.thairath.co.th> (สืบค้นเมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๕)

รอบรู้นอกสภา

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเทคโนโลยี Multi-Touch

เรียบเรียงโดย...สิริสูตร กระแสร์สุนทร

รอบรู้นอกสภาประจำฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นเดือนที่มีเทศกาลวันแห่งความรัก ซึ่งใครหลายคนกำลังมองหาของขวัญของที่ระลึกเพื่อมอบให้กับคนรักในวันวาเลนไทน์ที่กำลังจะมาถึง สำหรับ “คอ IT” ทั้งหลายที่มีงบประมาณค่อนข้างสูงหน่อย อาจกำลังมองหาสินค้าด้านเทคโนโลยีเพื่อเอาใจคนรัก โอกาสนี้ขอแนะนำ “ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเทคโนโลยี Multi-Touch” เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจสำหรับหลายๆ คนที่กำลังให้ความสนใจ หรืออยากได้อุปกรณ์เทคโนโลยีที่ใช้ระบบ Multi-Touch ดังกล่าวไว้เป็นเจ้าของบ้าง ซึ่งความรู้ในครั้งนี้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้รับเกียรติจากท่านอาจารย์ ดร.ไพฑูรย์ ศรีฟ้า จากภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มาเป็นผู้บรรยายให้ความรู้ และถ่ายทอดประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าว ระหว่างการสัมมนาและการเผยแพร่ผลการวิจัย เรื่อง “การใช้เทคโนโลยี Multi-Touch สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร” ที่จัดขึ้นเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ ณ สโมสรรัฐสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ถนนอุทองใน โอกาสนี้จึงนำเสนอเนื้อหาในการบรรยายดังกล่าวมาสรุปให้ท่านผู้สนใจได้ศึกษาร่วมกัน

เทคโนโลยี Multi-Touch เป็นเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นเพื่อรองรับอุปกรณ์โทรศัพท์เคลื่อนที่ และอุปกรณ์คอมพิวเตอร์รูปแบบใหม่ที่มีหน้าจอสัมผัส (Touch Screen) รวมถึงคอมพิวเตอร์แบบพกพาที่เรียกว่า แท็บเล็ต (Tablet) การใช้เทคโนโลยี Multi-Touch นั้น หน้าจอของอุปกรณ์ที่ใช้ระบบ Multi-Touch จะมีลักษณะเป็นแบบ Touch Screen กล่าวคือเป็นหน้าจอระบบสัมผัสที่สามารถใช้นิ้วมือ หรืออุปกรณ์ในการควบคุมอื่น ๆ เช่น ปากกาเขียนหน้าจอ หรือ Mouse ในการควบคุมการทำงานและสั่งการ แต่ที่นิยมใช้กันมากที่สุดและสะดวกต่อการใช้งานก็คือใช้ระบบสัมผัสด้วยนิ้วมือในการเลือกคำสั่ง และการเล่น Applications ต่าง ๆ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ซึ่งปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารมีการพัฒนาและมีความทันสมัยมากยิ่งขึ้น โดยได้มีการประดิษฐ์คิดค้นนวัตกรรมใหม่ ๆ เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์แบบพกพาหรือคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก เปลี่ยนเป็นคอมพิวเตอร์พกพาในรูปแบบใหม่ ได้แก่ Tablet ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางทั่วโลก ในช่วง พ.ศ. ๒๕๕๔ คำว่า “แท็บเล็ต” (Tablet) เป็นชื่อที่ถูกกล่าวถึงในกลุ่มสมาชิกที่ใช้คอมพิวเตอร์อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๔ รัฐบาลไทยได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภาที่จะจัดหาและแจก Tablet ให้กับนักเรียนในระดับชั้น ป.๑ ได้ใช้กันทั้งประเทศ ก็ยิ่งทำให้แวดวงการใช้ Tablet ในประเทศไทย ตื่นตัวมากยิ่งขึ้น

แท็บเล็ต - Tablet คืออะไร หลายคนอาจยังไม่รู้จักดีพอ แท็บเล็ตเป็นคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลชนิดหนึ่ง มีขนาดเล็กกว่าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก พกพาง่าย น้ำหนักเบา มีคีย์บอร์ดในตัว หน้าจอเป็นระบบสัมผัส ปรับหมุนจอได้อัตโนมัติ แบตเตอรี่ใช้งานได้นานกว่าคอมพิวเตอร์พกพาทั่วไป ระบบปฏิบัติการมีทั้งที่เป็น Android , IOS และ Windows ระบบการเชื่อมต่อสัญญาณเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีทั้งที่เป็น Wi-Fi และ Wi-Fi + ๓G ซอฟต์แวร์ที่ใช้กับแท็บเล็ต นิยมเรียกว่า แอปพลิเคชัน (Applications)

แท็บเล็ต พีซี - Tablet PC (Tablet personal computer) คือ เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลที่สามารถพกพาได้และใช้หน้าจอสัมผัสในการทำงาน ออกแบบให้สามารถทำงานได้ด้วยตัวมันเอง ซึ่งเป็นแนวคิดที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก หลังจากทาง Microsoft ได้ทำการเปิดตัว Microsoft Tablet PC ใน ค.ศ. ๒๐๐๑ แต่หลังจากนั้นก็เงียบหายไปและไม่เป็นที่นิยมมากนัก แท็บเล็ต พีซี ไม่เหมือนกับคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ (Laptops) ตรงที่จะไม่มีแป้นพิมพ์ในการใช้งาน แต่จะใช้แป้นพิมพ์เสมือนจริงในการใช้งานแทน แท็บเล็ต พีซี จะมีอุปกรณ์ไร้สายสำหรับการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตและระบบเครือข่ายภายใน ส่วนระบบปฏิบัติการมีทั้งที่เป็น Windows และ Android

แท็บเล็ต คอมพิวเตอร์ - Tablet Computer หรือเรียกสั้นๆว่า "แท็บเล็ต - Tablet" คือ เครื่องคอมพิวเตอร์ที่สามารถใช้ในขณะเคลื่อนที่ได้ มีขนาดปานกลางและใช้หน้าจอสัมผัสในการทำงานเป็นอันดับแรก มีคีย์บอร์ดเสมือนจริงหรือปากกาดิจิตอลในการใช้งานแทนที่แป้นพิมพ์ หรือคีย์บอร์ด โดยแท็บเล็ตคอมพิวเตอร์ มีความหมายครอบคลุมถึงโน้ตบุ๊กแบบ convertible ที่มีหน้าจอแบบสัมผัสและมีแป้นพิมพ์คีย์บอร์ดเสมือนจริงติดมาด้วย ซึ่งทางบริษัท Apple ผู้ผลิต "ไอแพด - iPad" ก็เรียกอุปกรณ์นี้ว่า “แท็บเล็ต” เช่นเดียวกัน

ความแตกต่างระหว่าง "แท็บเล็ต คอมพิวเตอร์" และ "แท็บเล็ต พีซี" เริ่มแรก "แท็บเล็ต พีซี" จะใช้หน่วยประมวลผลกลางหรือ CPU ที่ใช้สถาปัตยกรรมแบบ x๘๖ ของ Intel เป็นพื้นฐานและมีการปรับแต่งนำเอาระบบปฏิบัติการหรือ OS ของเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลหรือ Personal Computer - PC มาทำให้สามารถใช้ในการสัมผัสหน้าจอในการทำงานได้ และใช้ระบบปฏิบัติการ Windows ๗ หรือ Linux ต่อมาใน ค.ศ. ๒๐๑๐ ได้เกิดแท็บเล็ตที่แตกต่างจาก "แท็บเล็ต พีซี" ขึ้นมา โดยไม่มีการยึดติดกับระบบปฏิบัติการเดิม แต่ไปใช้ระบบปฏิบัติการของโทรศัพท์เคลื่อนที่ ได้แก่ iOS และ Android แทน นั่นก็คือ “แท็บเล็ต คอมพิวเตอร์” หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “แท็บเล็ต” ลักษณะของคอมพิวเตอร์พกพาแบบ Tablet ปัจจุบันนั้นมีหลายบริษัทผลิตออกมาจำหน่าย ซึ่งส่วนใหญ่พัฒนาและปรับปรุงระบบปฏิบัติการที่ประยุกต์มาจากโทรศัพท์มือถือแบบ Smart Phone เช่น Android ของ Google , WebOS ของ Palm นอกจากนี้ยังมี Meego ที่เป็นความร่วมมือระหว่าง Nokia และ Intel นอกจากนี้ยังมีอีกหลายบริษัทที่ได้พัฒนาและปรับปรุง Tablet Computer ออกมา

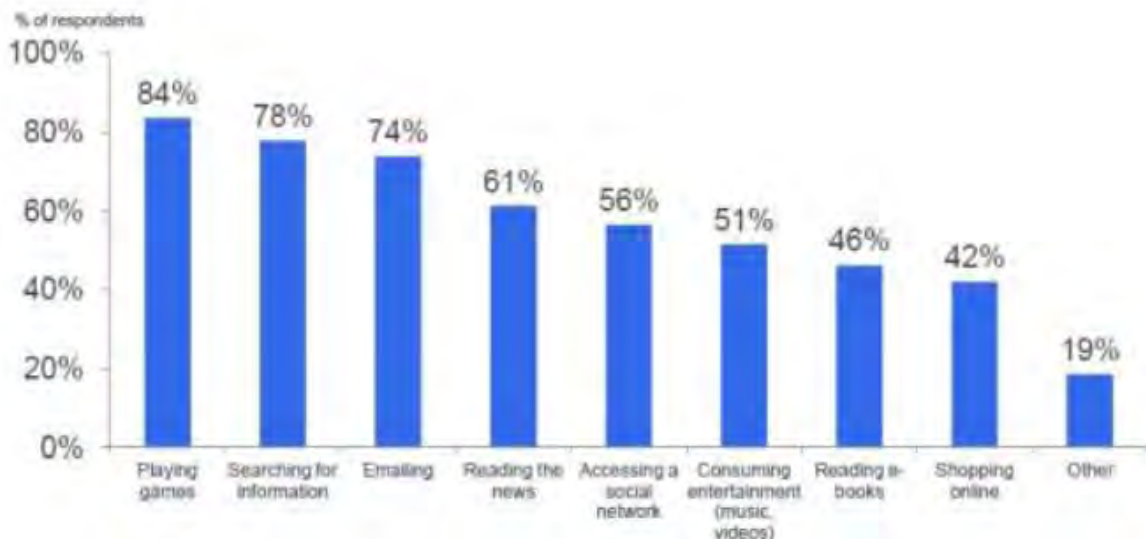
ใช้กันอย่างแพร่หลาย เช่น Samsung Galaxy Tap ของ Samsung ใช้ระบบปฏิบัติการ Android , iPad ๒ ของ Apple ใช้ระบบปฏิบัติการ IOS , ICONIA TAB W๕๐๐ ของ Acer ใช้ระบบปฏิบัติการ Windows ๗ และ LG Tablet ของ LG ใช้ระบบปฏิบัติการ Android ๓.๐ เป็นต้น

สำหรับแนวโน้มความนิยมของผู้ใช้งาน Tablet โดยมีผลการสำรวจจาก บริษัท Admob ที่ทำธุรกิจด้าน Mobile Advertising (ในเครือของ Google) ได้เผยแพร่ผลสำรวจของผู้ใช้ Tablet จำนวน ๑,๔๓๐ คน โดยมีข้อมูลที่น่าสนใจ ดังนี้

ผู้ใช้งาน Tablet ร้อยละ ๔๓ ใช้เวลาอยู่กับ Tablet มากกว่าการใช้งานคอมพิวเตอร์ PC กับ Notebook โดยผู้ใช้งานมากกว่า ๑ ใน ๓ ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับ Tablet มากกว่าใช้คอมพิวเตอร์ PC และการดูโทรทัศน์เสียอีก

Tablets are used widely for playing games, searching for information and emailing

Select all the ways in which you use your tablet:

จากผลการสำรวจจากบริษัท admob นี้ พบว่า คนใช้ Tablet ส่วนใหญ่จะใช้ในการเล่นเกมมากที่สุด ถึงร้อยละ ๘๔ รองลงมา คือ ใช้ในการค้นหาข้อมูลผ่านระบบ search engine ร้อยละ ๗๘ ใช้งานอีเมลล์ ร้อยละ ๗๔ อ่านข่าวสาร ร้อยละ ๖๑ และใช้งานในสังคมออนไลน์ (social network) ร้อยละ ๕๖ โดยผู้ใช้งาน Tablet โดยส่วนใหญ่จะใช้เวลาอยู่กับ Tablet อย่างน้อยวันละ ๑ ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ ๖๘ และเมื่อถามผู้ใช้งาน Tablet ว่า “จะใช้ Tablet เป็นเครื่องหลักหรือไม่?” คำตอบว่า “ใช่” มีเพียงแค่อ้อยู่ที่ร้อยละ ๒๘ ในขณะที่ตอบว่า “ไม่” มากถึงร้อยละ ๗๒ นั่นชี้ให้เห็นว่าผู้ใช้งานส่วนใหญ่ถึงจะชอบใช้งาน Tablet แต่ตัวเครื่อง Tablet เองก็ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้ทั้งหมด และยังคงมีความจำเป็นต้องมี Computer หรือ Notebook ไว้ในการใช้งานอยู่ดี

LIRT

ปัจจุบันประเทศไทยของเราได้มีการนำเครื่อง Tablet มาประยุกต์ใช้งานอย่างแพร่หลายในงานหลากหลายด้าน อาทิ

งานด้านกฎหมาย มี Applications ที่ใช้เกี่ยวกับงานด้านกฎหมายของไทย ได้แก่

- Thai Civil and Commercial Law เป็น Applications ที่รวบรวมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พุทธศักราช ๒๕๖๘
- Thai Civil Procedure Law เป็น Applications ที่รวบรวมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช ๒๕๗๗
- Thai Criminal Law เป็น Applications ที่รวบรวมประมวลกฎหมายอาญา พุทธศักราช ๒๕๔๙ ตามหมวดหมู่ (จำนวน ๓ ภาค) และแบ่งตามมาตรา (จำนวน ๓๙๘ มาตรา)
- Thai Criminal Procedure Law เป็น Applications ที่รวบรวมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๕๗๗ ซึ่งช่วยให้ผู้ใช้งานสามารถค้นหามาตราในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้ทั้งเลขมาตรา และใช้คำค้นหาว่างรวดเร็ว ไม่ต้องพกพาหนังสือประมวลกฎหมายเล่มหนา ๆ ติดตัว โดยสามารถเปิดดูแบบออฟไลน์ได้ทุกที่ ทุกเวลา

งานด้านสำนักงาน (OFFICE) มี Applications ที่ใช้เกี่ยวกับงาน OFFICE ได้แก่

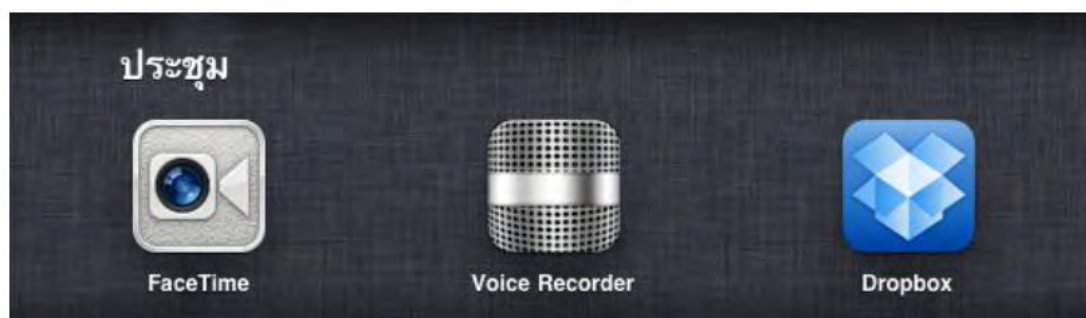

- Pages เป็น Applications ที่ใช้สร้างเอกสารคล้ายประเภท Word ของ Microsoft office
- Numbers เป็น Applications ที่ใช้สร้างเอกสารคล้ายประเภท Excel ของ Microsoft office
- Quick office เป็น Applications ที่ใช้สำหรับอ่านไฟล์เอกสารประเภท Office ทั้งหมด

งานด้านการนำเสนอผลงาน มี Applications ที่ใช้เกี่ยวกับการนำเสนอผลงาน ได้แก่

- KeyNote เป็น Applications ที่ใช้สำหรับสร้างสไลด์นำเสนอผลงาน (ทำหน้าที่คล้ายกับ Microsoft PowerPoint)
 - DukePen เป็น Applications ที่ใช้สำหรับการนำเสนอผลงานแบบเป็นรูปเล่มคล้ายสมุดโน้ต
- งานด้านการประชุม มี Applications ที่ใช้เกี่ยวกับงานด้านการประชุม ได้แก่

- Facetime เป็น Applications ที่ใช้สำหรับการประชุมทางไกลด้วย iPad ผ่านสัญญาณ Wifi สามารถประชุมหรือพูดคุยได้แบบเห็นหน้ากัน
- Voice Recorder เป็น Applications ที่ใช้สำหรับบันทึกเสียงการประชุม
- Dropbox เป็น Applications ที่ใช้เป็นตู้เอกสารอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเข้าไปฝากหรือดึงไฟล์ข้อมูลทุกประเภทออกมาใช้ได้อย่างสะดวก และรวดเร็ว

โดยรวมแล้วจะเห็นว่าเทคโนโลยี Multi-Touch ในเครื่อง Tablet นั้นก้าวไกลไปมากพอสมควร เทคโนโลยีใหม่ ๆ เหล่านี้ ช่วยให้เราสามารถประหยัดเวลา ตอบสนองความต้องการที่หลากหลายในทุกที่ทุกเวลา รวมทั้งช่วยให้การทำงานในหลายๆ ด้านของเราสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นความสามารถในการค้นหาข้อมูลความรู้ต่าง ๆ สนุกสนานไปกับเกมที่มีให้เลือกมากมาย หรือสามารถทำงานสำคัญ ๆ ได้ในทุกที่ทุกเวลาแม้ขณะกำลังเดินทางอยู่ ดังนั้นถึงเวลาแล้วหรือยังที่ท่านจะมองหา Tablet หรืออาจจะเป็น Smart Phone ดี ๆ ราคาเหมาะสมกับกระเป๋าของท่านสักเครื่องไว้ติดตัวเพื่อใช้งาน

เอกสารอ้างอิง

ไพฑูรย์ ศรีฟ้า. (๒๕๕๔). การประยุกต์ใช้เทคโนโลยี Multi-Touch. ในการสัมมนาและการเผยแพร่ผลการวิจัย เรื่อง การใช้เทคโนโลยี Multi-Touch สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ ณ สโมสรรัฐสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. กรุงเทพฯ

แควดวงนักวิจัย

อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย

สัมภาษณ์โดย...วิมลรักษ์ ศานติธรรม

คอลัมน์พบปะนักวิจัยฉบับนี้ ขอแนะนำประวัติอาจารย์ทางด้านกฎหมาย ซึ่งปัจจุบันท่านเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ วิชาเอกรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช คือ อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย

การศึกษา

- พ.ศ. ๒๕๔๑ ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- พ.ศ. ๒๕๔๔ นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- พ.ศ. ๒๕๔๔ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- พ.ศ. ๒๕๕๒ นิติศาสตรมหาบัณฑิต(กฎหมายมหาชน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประสบการณ์การทำงาน

- ปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ วิชาเอกรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ประนีประนอมประจำศาลอาญากรุงเทพใต้
- พ.ศ. ๒๕๔๗ – พ.ศ. ๒๕๕๑ อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- พ.ศ. ๒๕๔๗ – พ.ศ. ๒๕๕๐ หนวยความ/หัวหน้าสำนักงานกฎหมายธรรมาภิบาลและการบัญชี
- พ.ศ. ๒๕๔๕ – พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย แห่งเนติบัณฑิตยสภา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

- พ.ศ. ๒๕๔๔ – พ.ศ. ๒๕๔๗ ครูศูนย์การเรียนรู้ชุมชนศูนย์บริการการศึกษาออกโรงเรียน เขตจอมทอง กรมการศึกษาออกโรงเรียน ตำแหน่งหัวหน้าครูประจำกลุ่มศูนย์การเรียนรู้วัดไทร ศูนย์บริการการศึกษาออกโรงเรียนเขตจอมทอง กรมการศึกษาออกโรงเรียน

ผลงานวิจัย

- หัวหน้าโครงการวิจัยเรื่อง “กลไกบริษัทจัดหางาน วิธีการป้องกันและแนวทางแก้ไข” โดยทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
- ผู้ร่วมวิจัยโครงการวิจัย เรื่อง “ตัวแบบธรรมาภิบาลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสู่ความเป็นเลิศ” ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- ผู้ร่วมวิจัยโครงการวิจัย เรื่อง “การประเมินความพึงพอใจของบุคลากรที่มีต่อการจัดการ การปฏิบัติงานในสาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช”ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ประสบการณ์ทางการบริหารและคณะกรรมการ

- ประธานคณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชาการจัดบริการสาธารณะของท้องถิ่น
- ประธานคณะกรรมการปรับปรุงชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหาร
- ประธานคณะกรรมการบริหารชุดวิชากฎหมายการบริหารราชการไทย
- ประธานคณะกรรมการบริหารชุดวิชาการจัดบริการสาธารณะของท้องถิ่น
- เลขานุการคณะกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ
- หัวหน้าคณะประชาสัมพันธ์และแนะแนวการศึกษาสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

พร้อมกันนี้ อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย ได้ให้แนวคิดและความคิดเห็นเกี่ยวกับงานวิจัยไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

คำถาม : อาจารย์มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับงานวิจัยในปัจจุบัน

อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย : การที่เราจะเลือกทำการวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้น ก่อนอื่นเราควรทำความเข้าใจอย่างละเอียดถี่ถ้วนว่าการวิจัยที่เราจะเลือกทำนั้นเป็นการวิจัยประเภทใด เพราะการวิจัยแต่ละประเภทมีระเบียบวิธีการวิจัยไม่เหมือนกัน ซึ่งปัจจุบันมีการวิจัยที่ปรากฏออกมาในสังคมต่าง ๆ มากมาย และมีวิธีการศึกษาแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประเภทของการวิจัย ดังนั้นนักวิจัยรุ่นใหม่ ๆ ควรศึกษารูปแบบและวิธีการในการดำเนินการวิจัยในแต่ละประเภทให้ดีเสียก่อนว่าการวิจัยแต่ละประเภทมีวิธีการอย่างไร เพื่อที่จะได้นำวิธีการวิจัยที่มีความเหมาะสมมาปรับใช้กับหัวข้องานวิจัยที่เราสนใจจะศึกษา เพราะหากนักวิจัยขาดความรู้ความเข้าใจที่ดีในเรื่องดังกล่าว ก็

อาจจะส่งผลกระทบต่อความผิดพลาดในการนำวิธีการดำเนินการวิจัยที่ไม่เหมาะสมมาใช้กับงานวิจัยที่เราได้เลือกไว้ ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อเนื่องในการค้นหาคำตอบตามวัตถุประสงค์ในงานวิจัยเกิดความคลาดเคลื่อนได้

คำถาม : งานวิจัยที่ดีควรเป็นการวิจัยประเภทใด หรือใช้เครื่องมือชนิดใดจึงจะดีหรือเหมาะสมที่สุด

อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย : ในปัจจุบัน มักมีคำถามว่า “งานวิจัยที่ดีควรเป็นการวิจัยประเภทใด หรือใช้เครื่องมือชนิดใดจึงจะดีหรือเหมาะสมที่สุดในปัจจุบัน” ในเรื่องนี้ถือว่าตอบยากและมีความไม่แน่นอน เนื่องจากการวิจัยในแต่ละเรื่องมีปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังขึ้นอยู่กับประเด็นปัญหา รวมถึงวัตถุประสงค์ที่เราต้องการจะศึกษาว่าจะเน้นการแสวงหาคำตอบในเรื่องใด ในปัจจุบันงานวิจัยมีอยู่หลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งว่าจะยึดถือสิ่งใดเป็นเกณฑ์หรือเป็นหลัก ทั้งนี้เพราะการใช้เกณฑ์ต่างกัน ก็จะแบ่งการวิจัยออกเป็นประเภทต่างได้ไม่เหมือนกันซึ่งมีวิธีการศึกษาและการดำเนินการวิจัยแตกต่างกัน

สำหรับเกณฑ์การแบ่งประเภทงานวิจัยนั้นมีอยู่หลายเกณฑ์แต่ที่เป็นที่นิยมก็คือการแบ่งประเภทงานวิจัยโดยใช้เกณฑ์ที่ใช้ลักษณะวิชาหรือศาสตร์และเกณฑ์ที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล โดยหากแบ่งตามลักษณะวิชาหรือศาสตร์ เป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของการวิจัย ก็จะแบ่งการวิจัยออกได้เป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ คือ

๑. การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ (Scientific research) ซึ่งมีเครื่องมือและอุปกรณ์ในการวิจัยที่เที่ยงตรงและมีกฎเกณฑ์แน่นอนที่สำคัญสามารถควบคุมการทดลองได้เพราะมักทำการทดลองในห้องปฏิบัติการ จึงทำให้ผลการวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ได้รับความเชื่อถือเป็นอย่างมาก

๒. การวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Social research) ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และพฤติกรรมของมนุษย์ ได้นำเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาช่วยในการวิจัย

กรณีแบ่งประเภทตามลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งปัจจุบันมักนิยมใช้เกณฑ์นี้ในการแบ่งประเภทการวิจัยโดยเฉพาะสาย

สังคมศาสตร์ โดยสามารถแบ่งการวิจัยตามเกณฑ์นี้ได้เป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

๑. การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เป็นการวิจัยที่นำเอาข้อมูลทางด้านคุณภาพมาวิเคราะห์ โดยข้อมูลทางด้านคุณภาพนั้นเป็นข้อมูลที่ไม่เป็นตัวเลขแต่จะเป็นข้อความบรรยาย ลักษณะสภาพเหตุการณ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และการเสนอผลการวิจัยก็จะออกมาในรูปของข้อความที่ไม่มีตัวเลขทางสถิติสนับสนุนเช่นเดียวกับการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการวิจัยประเภทนี้จะเก็บข้อมูลจากแหล่งข้อมูลขนาดเล็ก ไม่เน้นการสำรวจจากคนจำนวนมาก เทคนิคการวิจัยไม่แยกขั้นตอนของการเก็บข้อมูลกับการวิเคราะห์ข้อมูลออกจากกัน การเก็บข้อมูลนิยมใช้วิธีการสังเกต และการสัมภาษณ์โดยจะมุ่งบรรยายหรืออธิบายเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยอาศัยความคิดวิเคราะห์ เพื่อประเมินผลหรือสรุปผลความสัมพันธ์ของเหตุการณ์กับสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ (Insight)

๒. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) เป็นการวิจัยที่มีการนำเอาข้อมูลเชิงปริมาณมาวิเคราะห์ กล่าวคือ ใช้ตัวเลขประกอบการวิเคราะห์ สรุปผล และการเสนอผลการวิจัยก็ออกมาเป็นตัวเลขโดยใช้เครื่องมือทางสถิติ (Statistic) เข้ามาช่วยในการวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัย โดยปรากฏผลเป็นค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นต้น ปัจจุบันมีโปรแกรมสำเร็จรูปที่นักวิจัยสามารถนำเข้ามาใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ผล โดยโปรแกรมที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่นิยมใช้คือ โปรแกรม SPSS (Statistics Package for Social Science) เนื่องจากเป็นโปรแกรมที่ใช้งานได้ง่ายและสามารถรายงานผลทางสถิติได้หลากหลายรูปแบบ อันจะเห็นได้จากรุ่นของโปรแกรมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งนักวิจัยที่สนใจการวิจัยในเชิงปริมาณควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องวิธีการใช้และการอ่านค่าสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ของโปรแกรมดังกล่าว

จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของงานวิจัยในแต่ละประเภทซึ่งมีรูปแบบและวิธีการที่แตกต่างกัน ดังนั้น การจะเลือกใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณหรือการวิจัยเชิงคุณภาพนั้น นักวิจัยจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาของศาสตร์หรือสาขาวิชานั้น ๆ รวมถึงจะต้องพิจารณาด้วยว่าลักษณะของเรื่องที่จะทำการวิจัย โจทย์หรือคำถามการวิจัย

- วัตถุประสงค์ในการวิจัย ควรใช้วิธีการศึกษารูปแบบใดจึงจะมีความเหมาะสมมากที่สุด ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความถนัดหรือความสนใจของนักวิจัยเป็นสำคัญ
- คำถาม : อาจารย์มีความคิดเห็นหรือคำแนะนำเกี่ยวกับนักวิจัยรุ่นใหม่ ๆ อย่างเป็นบ้าง
- อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย : การทำวิจัยในปัจจุบันมีขั้นตอนและระเบียบวิธีการวิจัยที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประเภทของการวิจัยดังที่ได้กล่าวมา ซึ่งหากจะอธิบายขั้นตอนตามหลักวิชาการทุกขั้นตอนของการวิจัยในแต่ละประเภทก็จะมีรายละเอียดต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก จากประสบการณ์ของกระผมเห็นว่างานวิจัยโดยทั่วไปมักใช้หลักการและกระบวนการศึกษาค้นคว้า ๆ กัน แต่อาจจะแตกต่างในเรื่องเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา (Instrument) และการเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection) ดังนั้น เพื่อความเข้าใจที่ง่ายขึ้นสำหรับการทำวิจัย กระผมมีข้อเสนอแนะหลักการวิจัยแบบย่อ ๆ คือ การใช้หลัก “STAS” ซึ่งเป็นหลักการทำวิจัยที่งานวิจัยทุกเรื่องควรจะต้องมี ทั้งนี้ นักวิจัยโดยทั่วไปรวมถึงนักวิจัยรุ่นใหม่ ๆ สามารถนำหลักการดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ต่อการเสนอหัวข้อการวิจัย การดำเนินการวิจัย รวมไปถึงการศึกษาและดำรงชีวิตประจำวันได้ โดยหลัก “STAS” ประกอบด้วยหลักการย่อยที่สำคัญๆ ดังต่อไปนี้
- อักษรตัวแรกคือ S หมายถึง “Situation” หรือ “สถานการณ์” ถือเป็นจุดเริ่มต้นของงานวิจัย เพราะงานวิจัยเกือบทุกเรื่องล้วนมีที่มาจากประเด็นปัญหา ข้อสงสัย หรือสิ่งที่เราหรือสังคมต้องการจะทราบ เพราะ “สถานการณ์” ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การกำหนดประเด็นของปัญหา ดังนั้น นักวิจัยควรพิจารณาสถานการณ์ในขณะนั้น ๆ ด้วยว่าสังคมให้ความสนใจในเรื่องใดเป็นพิเศษ มีสถานการณ์ใดที่สังคมต้องการหาคำตอบ โดยสถานการณ์ในที่นี้อาจเป็นสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสังคม เศรษฐกิจ การเมือง สิ่งแวดล้อมหรือสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา โดยสถานการณ์นั้นนี้อาจจะเป็นเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วในอดีตแต่ปัจจุบันยังไม่มีคำตอบ หรืออาจจะเป็นสถานการณ์ที่เกิดอยู่ในปัจจุบันและมีแนวโน้มจะเกิดขึ้นในอนาคต นักวิจัยก็อาจนำสถานการณ์เหล่านั้นมากำหนดประเด็นปัญหาในการทำวิจัย ซึ่งจะช่วยให้หัวข้องานวิจัยที่เราจะศึกษามีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น สถานการณ์น้ำท่วมครั้งใหญ่ในประเทศไทยที่ผ่านมา ถือเป็นสถานการณ์ที่สังคมไทยต่างให้ความสนใจเป็นอย่างมาก ดังนั้น หากกำหนดประเด็นหัวข้อ

เกี่ยวกับสถานการณ์น้ำท่วมในประเทศไทย ก็สามารถแตกประเด็นปัญหาเพื่อไปกำหนดหัวข้องานวิจัยได้มากมาย อาทิเช่น การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวทั้งในระดับนโยบาย และระดับการปฏิบัติงานของภาครัฐที่ผ่านมาว่าเป็นเช่นไร หรืออาจจะเป็นงานวิจัยเกี่ยวข้องกับการประเมินผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับมหภาคหรือระดับจุลภาคที่ผ่านมา การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาน้ำท่วม รวมถึงการวิจัยเกี่ยวกับการแสวงหามาตรการเพื่อป้องกันปัญหาน้ำท่วมแบบยั่งยืน ฯลฯ ซึ่งหากผลการวิจัยดังกล่าวสามารถนำไปสู่การกำหนดแนวทางการป้องกันและการแก้ไขปัญหานั้นที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้ก็ถือว่างานวิจัยนั้นมีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง

อักษรตัวถัดมาคือ T หมายถึง “Theory” หรือ “ทฤษฎี” ถือเป็นหลักสำคัญในการทำวิจัย เนื่องจากการทำวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ควรพิจารณาถึงทฤษฎีหรือหลักการที่เราจะนำมาประกอบในการทำวิจัย เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ผลการวิจัยให้มีความเที่ยงตรงและมีความน่าเชื่อถือ นอกจากนี้ ทฤษฎียังสามารถนำมาใช้เป็นกรอบแนวความคิดในการศึกษาและใช้พิสูจน์คำตอบที่ได้จากการวิจัย แต่ในปัจจุบันมีงานวิจัยจำนวนมากไม่น้อยที่มักจะยกหลักการ ทฤษฎีต่าง ๆ มากมายประกอบการศึกษาแบบลอย ๆ ซึ่งในการวิจัยทั่วไป หลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยจะปรากฏอยู่ในบทที่ ๒ ของงานวิจัยซึ่งเป็นบทที่ว่าด้วยเรื่องวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยงานวิจัยบางเล่มให้น้ำหนักในบทนี้ไปถึง ๕๐ - ๗๐% แต่พอมาถึงการวางกรอบแนวความคิดในการศึกษา รวมถึงการอธิบายผลในการศึกษากลับไม่ได้ใช้ประโยชน์จากหลักการ ทฤษฎีตามที่ได้ยกมาเท่าที่ควรซึ่งทำให้คุณค่าการวิจัยที่ได้น้อยลงและขาดความน่าเชื่อถือ

จากที่กล่าวข้างต้นการใช้ทฤษฎีเพื่อประกอบการวิจัยจึงถือเป็นเรื่องสำคัญที่นักวิจัยรุ่นใหม่ ๆ ควรให้ความสำคัญ เพราะการวิจัยในปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์หนึ่งนักวิจัยจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในทฤษฎีที่นำมาใช้ประกอบการศึกษา รวมถึงจำเป็นต้องระมัดระวังในการอ้างอิงและตรวจสอบแหล่งที่มาของหลักการและทฤษฎีที่เราจะนำมาศึกษาด้วยว่ามีความถูกต้องหรือไม่เพราะการอ้างอิงบางเล่มก็ใช้วิธีการอ้างอิงกันต่อ ๆ กันมา อาจเกิดความคลาดเคลื่อนได้ บางเล่มนำหลักการทฤษฎีต่าง ๆ

มากมายมาใช้ประกอบการศึกษาวิจัยแต่กลับขาดการอ้างอิงแหล่งที่มา ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยทุกวันนี้สังคมไทยมักจะละเลยในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

สำหรับอักษร A หมายถึง “Analysis” หรือ “การวิเคราะห์” เป็นขั้นตอนสำคัญในการค้นหาคำตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย กล่าวคือ “ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำไปสู่คำตอบของงานวิจัย” ซึ่งงานวิจัยบางเล่มเรียกขั้นตอนนี้ว่า การวิเคราะห์ผลการศึกษาหรือการประมวลผลข้อมูล โดยการวิเคราะห์ มีวิธีการใหญ่ ๆ อยู่ด้วยกัน ๒ วิธี คือ

๑. *วิธีการธรรมชาติ (Natural Determination)* เป็นวิธีที่คนส่วนมาก ใช้กันเป็นปกติธรรมดาโดยอาศัยประสบการณ์และสามัญสำนึกของแต่ละบุคคลเป็นหลัก คนที่มีวิจยารณญาณสูง ๆ อาจจะสามารถพรรณนาปรากฏการณ์ในปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องอย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ด้วยวิธีการนี้มีโอกาสที่จะผิดพลาดสูง ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยนักวิจัยจะเป็นผู้วิเคราะห์สรุปผลการวิจัยด้วยตนเอง ดังนั้นนักวิจัยจำเป็นจะต้องวิเคราะห์ข้อมูลด้วยความระมัดระวังโดยเฉพาะเรื่องความรู้สึก หรือความคิดที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการวิเคราะห์ข้อมูล

๒. *วิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Methodology Determination หรือ System Analysis)* เป็นวิธีการวิเคราะห์โดยอาศัยหลักวิชาการทางวิทยาศาสตร์ เช่น สถิติ การคำนวณทางคณิตศาสตร์ เป็นต้น เพื่อนำมาช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งนิยมในการวิจัยในเชิงปริมาณ ดังนั้น นักวิจัยที่จะเลือกใช้วิธีการวิเคราะห์รูปแบบนี้ควรจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการคำนวณทางคณิตศาสตร์

จากที่กล่าวมาข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า ผลการวิจัยจะดีหรือไม่ดี มีความถูกต้องหรือมีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ๆ ว่า ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีความเหมาะสมและอยู่บนพื้นฐานของความถูกต้องหรือไม่ เพราะหากนักวิจัยไม่ระมัดระวังในเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูล หรือขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลก็อาจส่งผลกระทบต่อความคลาดเคลื่อนการรายงานผลการวิจัยที่จะตามมาได้ รวมถึงผลการวิจัยที่ได้มานั้นก็อาจจะไม่ตรงกับข้อเท็จจริงและไม่

สามารถตอบโจทย์ในการวิจัยตามที่ผู้วิจัยต้องการได้

อักษรตัวสุดท้ายคือ S หมายถึง “Suggestion” หรือ “ข้อเสนอแนะ” ถือว่าเป็นส่วนสุดท้ายของการวิจัยเกือบทุกเรื่อง เพราะเมื่อนักวิจัยได้ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งนำไปสู่คำตอบของงานวิจัยแล้ว สิ่งหนึ่งที่นักวิจัยจำเป็นต้องกระทำก็คือ “การให้ข้อเสนอแนะจากการวิจัย” โดยการวิจัยส่วนใหญ่การให้ข้อเสนอแนะมักจะปรากฏอยู่ในรายงานวิจัยในบทสุดท้าย ซึ่งมักใช้ชื่อว่า “สรุปผล การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ” ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของการวิจัย เนื่องจากการวิจัยจะมีคุณค่ามากน้อยเพียงใดนั้นจำเป็นต้องพิจารณาด้วยว่างานวิจัยนั้นให้คุณค่าแก่สังคมมากน้อยเพียงใด คำว่า “สังคม” ในที่นี้อาจหมายถึง องค์กร หน่วยงาน ชุมชน วงการวิชาการ รวมไปถึงประเทศชาติก็เป็นได้ ดังนั้น การวิจัยใด ๆ หากนักวิจัยไม่สามารถให้ข้อเสนอแนะใด ๆ ที่นำมาจากงานวิจัยได้ ก็ถือได้ว่าการวิจัยนั้นเกิดความสูญเปล่าไร้ประโยชน์ เพราะผลการวิจัยไม่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งในเชิงวิชาการและสังคมได้ ดังนั้น การให้ข้อเสนอแนะจากการวิจัย นักวิจัยจำเป็นต้องพิจารณาผลการวิจัยให้ละเอียดถี่ถ้วนด้วยว่างานวิจัยที่เราได้ศึกษาอยู่นั้นสามารถให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในเชิงวิชาการและสังคมได้หรือไม่ และที่สำคัญข้อเสนอแนะที่ผู้วิจัยได้เสนอไปนั้นมีความสอดคล้องกับหลักการ ทฤษฎี รวมไปถึงผลการวิจัยที่เราได้ทำการศึกษาไว้หรือไม่ เพราะมีงานวิจัยจำนวนมากที่ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะโดยมิได้พิจารณาถึงหลักการ ทฤษฎีและผลการวิจัยที่ได้ศึกษามาแต่เป็นข้อเสนอแนะที่เกิดขึ้นจากการใช้ความรู้สึกนึกคิดของตนเองแทน ทำให้ข้อเสนอแนะกับทฤษฎีและผลการวิจัยที่ได้ศึกษามาไปกันคนละทาง ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่นักวิจัยจะต้องตระหนักและระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ตามหลักการ STAS สรุปได้ว่า เริ่มแรกนักวิจัย ควรกำหนดประเด็นปัญหาจากสถานการณ์ (S : Situation) นำทฤษฎีมาปรับใช้ในการคิดและการวิจัย (T : Theory) วิเคราะห์เพื่อค้นหาคำตอบ (A : Analysis) แล้วนำไปสู่การให้ข้อเสนอแนะ (S : Suggestion) เป็นผลตามมา ซึ่งถือเป็นหลักการที่สามารถนำมาปรับใช้ในการวิจัยในปัจจุบันได้เกือบทุกประเภท อีกทั้งยังเป็นหลักการสำคัญในกระบวนการคิดของมนุษย์

- คำถาม : สุดท้ายนี้อยากให้อาจารย์ฝากข้อแนะนำถึงนักวิจัยรุ่นต่อไปในอนาคต
- อาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย : สิ่งหนึ่งที่จะฝากถึงนักวิจัยรุ่นใหม่ทุกคน คือการเป็นนักวิจัยที่ดี จำเป็นจะต้องมีจรรยาบรรณในการวิจัยด้วย เพื่อเกียรติภูมิและศักดิ์ศรีของนักวิจัยเอง อันจะนำไปสู่การยอมรับของสังคมนักวิจัยทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ ซึ่งเรื่องนี้ สำนักงานวิจัยแห่งชาติ สภาวิจัยแห่งชาติ ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติจรรยาบรรณนักวิจัย เช่น นักวิจัยต้องซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในทางวิชาการและการจัดการ ซื่อสัตย์ต่อตนเองและต่อผู้อื่นไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง ไม่ลอกเลียนแบบงานของผู้อื่นให้เกียรติและอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัย นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำการวิจัย เพื่อให้ได้งานที่มีคุณภาพ ป้องกันการวิเคราะห์ การตีความ และการสรุปที่ผิดพลาด ต้องรักษามาตรฐานและคุณภาพของงานวิจัยในสาขาวิชาการนั้น ๆ เป็นต้น โดยนักวิจัยสามารถศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่เว็บไซต์ของสภาวิจัยแห่งชาติ

พบปะนักวิจัยฉบับนี้ต้องขอขอบคุณอาจารย์กิตติพงษ์ เกียรติวัชรชัย เป็นอย่างสูงที่ได้ให้เกียรติมาแสดงความคิดเห็นพร้อมทั้งให้แง่คิดและข้อแนะนำดี ๆ ต่อผู้อ่านรวมถึงนักวิจัยรุ่นใหม่ ๆ ที่จะก้าวขึ้นมาเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติต่อไป

ปิดท้ายวิจัย

ตำนานวันวาเลนไทน์

เรียบเรียงโดย...สิริฐสร กระแสร์สุนทร

ปิดท้ายวิจัยฉบับประจำเดือนกุมภาพันธ์ในปีนี ขออนุญาตกล่าวถึงตำนานของวันที่ใครหลาย ๆ คนได้เตรียมสิ่งของหรือความรู้สึกดี ๆ เพื่อที่จะมอบให้กับคนที่เรารัก ซึ่งก็คือวันวาเลนไทน์นั่นเอง สำหรับที่มาของวันดังกล่าวนั้น ชื่อเต็มคือ วันนักบุญวาเลนไทน์ (Saint Valentine's Day) หรือที่พวกเรารู้จักคุ้นเคยโดยเรียกสั้น ๆ ว่าวันวาเลนไทน์ (Valentine's Day) ตรงกับวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ของทุกปี เป็นวันที่ชาวคริสต์ถือเป็นประเพณีที่คู่รักจะบอกรักให้กันและกันทราบเกี่ยวกับความรู้สึกของพวกเขา โดยการส่งการ์ดวาเลนไทน์ ซึ่งโดยมากจะไม่ระบุชื่อ

ตำนานของวันดังกล่าวเริ่มต้นตั้งแต่สมัยจักรวรรดิโรมัน ในกรุงโรมเมื่อสมัยอดีตนั้น วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ จะเป็นวันเฉลิมฉลองของจูโน ซึ่งเป็นราชินีแห่งเหล่าเทพและเทพธิดาของโรมัน ชาวโรมันรู้จักเธอในนามของเทพธิดาแห่งอิสตรีและการแต่งงาน และในวันถัดมาคือวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ก็จะเป็นวันเริ่มต้นงานเลี้ยงของประเพณีบูชาเทพเจ้าแห่งความรัก (Lupercalia) การดำเนินชีวิตของเด็กหนุ่มสาวในสมัยนั้น จะถูกแยกจากกันอย่างเด็ดขาด แต่อย่างไรก็ตามยังมีประเพณีหนึ่งซึ่งเด็กหนุ่มสาวยังสืบทอดต่อกันมา คือ คืนก่อนวันเฉลิมฉลองประเพณีบูชาเทพเจ้าแห่งความรักนั้น ชื่อของเด็กสาวทุกคนจะถูกเขียนลงในเศษกระดาษเล็ก ๆ และจะใส่เอาไว้ในเหยือก เด็กหนุ่มแต่ละคนจะดึงชื่อของเด็กสาวออกจากเหยือก แล้วหลังจากนั้นก็จับคู่กันในงานเฉลิมฉลอง ซึ่งบางครั้งการจับคู่นี้ทำที่สุดก็จะจบลงด้วยการที่เด็กหนุ่มและเด็กสาวทั้งสองได้ตกลงรักกันและแต่งงานกันในที่สุด

และในรัชสมัยของจักรพรรดิคลอดิอุส ที่ ๒ (Emperor Claudius II) แห่งกรุงโรม พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่มีนิสัยใจคอดุร้าย และทรงนิยมการทำสงครามนองเลือด ได้ทรงตระหนักว่าเหตุที่ชายหนุ่มส่วนมากไม่ประสงค์จะเข้าร่วมในกองทัพ เนื่องจากไม่ยอมจากคู่รักและครอบครัวไป จึงทรงมีพระราชโองการสั่งห้ามมิให้มีการจัดพิธีหมั้นและแต่งงานในกรุงโรมโดยเด็ดขาด ทำให้ประชาชนทุกข์ใจเป็นอย่างยิ่ง ในขณะนั้นมีนักบุญรูปหนึ่งนามว่า เซนต์วาเลนไทน์ หรือ วาเลนตินัส ซึ่งอาศัยอยู่ในกรุงโรมได้ร่วมมือกับเซนต์มารีอัสจัดพิธีแต่งงานให้กับชาวคริสต์หลายคน และด้วยความปรารถนาดีนี้เองทำให้วาเลนไทน์ถูกจับ ในระหว่างที่ถูกคุมขัง

วาเลนตินัสยังคงแอบส่งคำอวยพรของเขาเองแก่ลูกสาวของผู้คุมที่ชื่อจูเลีย ซึ่งได้มาเยี่ยมเขาระหว่างที่ถูกคุมขัง ในคืนก่อนที่วาเลนไทน์จะถูกตัดสินประหารชีวิตโดยการตัดศีรษะ เขาได้แอบส่งจดหมายฉบับสุดท้ายถึงจูเลีย โดยลงท้ายว่า “From Your Valentine”

สุดท้ายในวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๒๗๐ ภายจากที่วาเลนตินัสถูกประหารชีวิต ศพของเขาได้ ถูกเก็บไว้ที่โบสถ์พราซีเดส (Praxedes) ณ กรุงโรม โดยจูเลียได้ปลุกต้นอามันต์ หรืออัลมอลต์สีชมพูไว้ใกล้หลุมศพของวาเลนตินัส ซึ่งทุกวันนี้ต้นอามันต์สีชมพูได้เป็นตัวแทนแห่งรักนิรันดร์ และมิตรภาพอันสวยงามมาจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้ว่าเบื้องหลังความเป็นจริงของวาเลนไทน์จะเป็นตำนานที่มีตมัว แต่เรื่องราวยังคงแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกสงสาร ความกล้าหาญ และที่สำคัญที่สุดเป็นเครื่องหมายของความโรแมนติก จึงไม่น่าประหลาดใจเลยว่ในช่วงยุคกลางวาเลนไทน์เป็นนักบุญ ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในประเทศอังกฤษและฝรั่งเศส ต่อมานักบวชในนิกายโรมันคาทอลิก จึงเลือกให้วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ให้เป็นวันเฉลิมฉลองเทศกาลแห่งความรักและดูเหมือนว่ายังคงเป็นธรรมเนียมที่ชายหนุ่มจะเลือกหญิงสาวที่ตนเองพึงใจในวันวาเลนไทน์ สืบต่อกันมาจนถึงทุกวันนี้

เอกสารอ้างอิง

ประวัติวันวาเลนไทน์ ๑๔ กุมภาพันธ์ วันแห่งความรัก. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

http://campus.sanook.com/u_life/knowledge_01474.php. ม.ป.ป.

สืบค้น ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๔.

วันวาเลนไทน์. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://th.wikipedia.org/wiki/%E0...> ม.ป.ป.

สืบค้น ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๔.

Lupercalia. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://th.wikipedia.org/wiki/Lupercalia>. ม.ป.ป.

สืบค้น ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๔.